

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

<צינזאקמ> יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

מירבד רפס

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444

רשת שע"י הנקבים קטנים יכולים ליהנות מאורו ונדמיון זה אם היה השמש אורו רב יותר היה צריך ללבוש יותר עב כן עשה ית' פרוסת ולבושים שע"י הלבושין יכולין ליהנו מאורו כי מלך אין רואין אותו כשהוא ערום כמש"ל כי זהו אפיסת ההשגה ולוי"א בזה"ק רישא דמילא כחסד ונבורה אתתקן כי המדות הם לבושי' שע"י הא למחשבה תפיסה בני ית' ראיה השגה וז"ש אליה ז"ל תפארת לבושא ובכרי שלא תרמה לאמי שזה הלבוש אינו עצמותו ית' לזה או"ל כהדין נמצא דלבושית מינה וביה ע"כ בשנים דרך צינורות השפע מהספי' הקרושית שמוז נשפע חכמ' ומזו עושי' וכדומה הכל הוא מא"ס ביה המשפיע ע"י המדות כי לשון מדה הוא ספי' לבוש לשון מאן דלביש מדא וע"י התלבשותו ית' במדות כן משפיע חיי בני ומוזני לפי הכלים וזהו לשון נקדישך כביכול שמעצמותו ית' הא"ס פרס פרוסא לבא לאותיו ושמות כרי שיוכלו לעבדו ית' (ורבים מעו בזה ונפלו לשאול תחתית הח"ל כשהשינו בו הפרוסא והיו אויבים עזב את הארץ היו מניחים ההשגחה למדרגות תחתונות תיפת רוחם לא כן אנחנו בני מאמינים בני מאמינים) שזו הפרוסא היה כרי שיוכלו לעבדו ולהנות מאורו ית' והקדושה הוא הזמני שבני"א מוסינים איתו ית' ומתלבש במדותיו וכתיב בפי' האורא זוטא מהאר"י ז"ל דף ק"ך וא"ת הוא"ל ורגלי העתיק מתפשטין למטה למה אינו נקי' בשם אצילות ות"י שאינו נקי' אצילות כ"א עד התפשטות האורך והנה עדיין הקושיא במקומו עומדת (ע"ש בשינוי לשון קצת) ולפמ"ש יובנו דבריו היטב ההתלבשו מורה על גילוי אלהותו ית' שא"א להתגלות כ"א ע"י לבישים . ולפי"ז מתוך שפיר כיון שאין התלבשות למטה ע"כ אין האור זך כמו באצילות ולכך א"צ שם להתפשטות האריך ואמת שזהו הנקי' בשם עקבות כמ"ש עקבות דמשיחא היא אותיות בעתיק הם מדרגות התחתונות הצריכים להתברר כמ"ש עד דימטי רגלין ברנלין . אחרי' הכותו את ס חון מלך האמרי אשר יושב בחשבון ונו' הנה ה"ל הזה אינו מוכן . אשר יושב בחשבון וכן עוב אשר יושב בעשתרות בארעו ונ"ל דהכתוב אומ' בונה ירושלים ה' וקשה ג"כ לשון הזה דמ"מ א"ס יאמי' ה' שיבנה ירושלים עצת ה' היא תקום ומה שלא נבנית עדיין הוא מפני שלא פקדה לטובה ואיך שייך לשון זה ונ"ל דהנה ירושלים בצירופו נודע מס"ק יר"ו של"ס כי יר"ו ע"לה יראה ושם בירושלים היתה הירא' בשלימו' כלנו יחד עושים באימה וביראה רצון קיננו אכן מפני שנתרחקנו מעל אדמתנו אין אנו יכולים לעלות ולראו' המיד פני ה' רק שבועה"ד היצ"ה"ר מסתי' מפנינו אור ה' ויראתו לכן צריך כל אדם להתעורר בקרבו ולעמיד נגד יצרו ולהתחזק בעבודת אהבה ויראה עד שיקושי בירושלים עיר הקודש ולכן המעס שא"חנו מתפללין למזרח ומכוונים לירושלים כנודע מא"ס חו"ל וכאשי' נזכה כלנו להתעורר באהבה וחוש' חסד לעבודת ה' ויראה כראוי בשלימות אז נזכה לבנין עיר קדשנו ותפארתנו וז"ש רוד המלך ע"ה ירושלים הבנויה כעיר שחיברה לה יחדיו פ"י לפי החברות בני ישי' והתעוררתם באוי"ר נבנה ירושלים ששם עלו שנשים פ"י כי מוסיות אהבה ויראה הנקשרים בלב ונעשה ירושלים בלב הם נקשרים עד ירושלים עיר הקודש ואלו המוסיות נקי' לשון שבט וש"כ"ש וע"ז עמדו כל העכו"מין לכלותינו ולנתק את המוסיות כמ"ש (תהלים ב') נוסדו יחד על ה' ועל משיחו ונתקה א"ת מ' וסירותימו ר"ת אמין שמורה על היחוד העולה צ"א נ"מ' אמן שנעשה ע"י המוסיות והם בקשו לנתק המוסיות ולהפריד היחוד ח"ו וכן היו ס' חון ועוג לפני ארץ הקדושה למן ומחסה על הכנעני ושבע עממין כרי שלא נוכל ללבוש ארץ הקדושה וזה היה נבורה משה רבינו שלא שלחם עמם והכניעם : והנה המלאכים הממונים בשבת לסיוחן מלך האמורי כליח ולעוג מלך הבשן כליח פקד' אל צדפיאל

שהם ממונים על היחוד כי צדפיאל הוא באות צ הצדיק ופקד' אל ע"ש פקידה לנוק' כמ"ש בזה"ק זלע"ז בקריפה היו ס' חון בנוקבא ועוג בדכורא כי הוא היה מלך הבש"ן כי שמו מרמו כמ"ש חסיד המפורסים מ' משה כ"ש נון שערו כ"ינה דקליפה ומשם היה שורשו וזאת המלכות צ"ל תמיד להכניע באוי"ר בשלימות כדי להניע לירושלים קדש בני"א :

כי ה' אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך את המדבר הגדול הזה ונו' הנה הפרשה הזאת קריאתה תמיד בני"א ימים שאח' ר"ח אב עד מ' בו ומרמו הפרשה בכמה ענינים להזכיר את אשר עברנו ממקום למקום וה' אלהינו היה עמנו להורות הנם שכשאנו עוברים בין המצרים ומי"ח אב עד מ' כי לא ימוש ה' את עמו ונחלתו וכמו שהולכנו במדבר באיך לא עבר איש וה' הילך לפנינו ונו' כן בימים הללו אשר נקי' בני"א מדבר וניא צלמות וכמ"ש פ"י הפסוק גם כי איך בניא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי ונמצא כתוב בכתבי הקודש משה"ש מאוסרפאלי כי שם של אתיה הוא המנין ע"ש פ"י הענין כי אתה הוא שם החסד כמו אתה כהן לעולם וכמ"ש רבותי נקי' עיק' החסד מה שאנו זוכים לקרא לבוראנו הגדול והנורא כל אתה וכתבנו מזה במ"א ז"ס שבטך ומשענתך חסה כהמ"ש פ"י גם שבט שלך הוא כמו המשעני והוא לצרכי שלפעמ' כשהתקיימו יורדים מלמעלה (למעלה) ואו אפשי שיינקו מהם הה צוניטוא בני"א ה' לכן צריך להוריד אותם בלבוש נבורה וצמצום ולהראות כי משלם חסדיו לאיש כמעשהו ומרה במרה ואו יתפרדו כל פעולתו און וכבר כתבנו מזה במ"א מעלת הצדקה שצונו בוראנו ותי כי הוא מנן ומחסה לשפע הקודש שלא תחפשט רק לישא"ת עמו ע"ש וזה שסיים תערוך לפני שדחן נגד צורתי כי זה ענין הכוונה שלך במדת הנבורה . דשנת בשמן ראשי כוסי רוח פ"י שזה היה כוונתך ראשונה ומתשבהך הקדושה וצופה ומבטי מראשית אחרית וחפצת להיטיב לנו . כוסי רוייה כי רוייה עולת אריך הם החסדים הגדולים דאריך וזה שאמ' משה רבינו ידע לכתך את המדב' הגדול הזה כי צפה והביט הכר במחשבתו הראשונה בבריאת עולם וענין השיחוף מדה הדין ברחמים כן הוי"ה אלהים שנים' יביק כי אלהים הוא תקוף ובעל חיובין וצריך למדת הנבורה כמ"ש לעיל להראות לכל כי היא אלהות ורוצה בטובתך יאו נפתח אות ס שכנסוף שם אלהים ותאמר לאותך שכנסף אלהיך ולכן אמר שם בכנסוף זה איבעים שנים כלום' שזה הבחינה שצ"ל אלהיך זה הוא בח' איבעים שנים שמורה עליהם אות ס שעולה איבעים שנראה לבחי' נבורה ואמר ה' אלהיך עמך לא חסרת דבר פ"י שהוא עמך אפ"ל במדבר הנ"ל ולא להחסי' עמך דבר פ"י אפילו שתרצה כוסי' הללו להשפיע בני חיי ומוזני ור"ת לעמו ישראל הוא יחיה ויסכים לעצתך :

הנה אמר"ל בת"ב הייב להניח תפילין במנחה והטעם שכאשר מוחין חדשים לנחם את עמי ישראל וכמ"ש האוי"ב לכון במנחה שם הוי"ה ניקוד סגול והוא המשל כדרך הא"י שמיים' אח בנו בשבט כדי להדריכו ואעפ"כ אח"כ הוא מקריב ומדבי' על לבו ומנחם אותו לומ' אהבתך ומשכתך חסד וכו' כשאני מיכית אותך בשבט הוא למנוכתך וכן הענין אח' הי"ט הנוראים אלו ובפרט בת"ב אשר הדינים מתוחים רח"ל במ"א הארי ז"ל לכון כל היום הוי' בניקוד שב"א שמורה על הנביא לכן לעת ערב הוא מנחם את עמו ישראל ומראה להם התקוות ביד ימינו' החסד ושם הוי"ה בניקוד סגול ובאים מוחין חדשים ובודאי יש כח להשמיט או שנו"ת חיים בתפילין כמו תפ"ל בבוקר בבוקר כנודע ואו התחתי' לבנות המלכות מחדש' וכמ"ש בצירוף הימים שמעשירי באב עד יום ראשון של סוכת עפ"י ששמעתי

מקוננים על בן וכת של ר' ישמעאל כהן גדול כי הם היו דומים
 אותיות ו ד היוצאים מר' ישמעאל אביהם שהיה בכח' אבא
 חכמה אות י' שכולל ו ד בתוכו במילוי ואז כשנתפרדו ונשבו
 היינו מקוננים עליהם אבל להיפך ההבטחה שיתחירו ו ד שהם
 בחי' הוי"ה ואדני' ואז נמתק הכל וכא השפע לעולם בכל
 סיבה לבני' אמן :

היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי' פ' כי המלאך
 נק' הי על שם שכולו חיים ומה שאמ' אדמו"ך זלתי' אל
 תבא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי' פ' כי אפילו
 המלאך שנק' כל חי שכולו חיים ואין לו העדר ומיתה אם תבא
 עמי במשפט לא יצדק לפניך ואיכ' אל תבא במשפט את
 עבדך דרי גיא עפר ורמה עכ"ל והנה במעמד הר סיני נתגלה
 אהבת הקב"ה שבשכיל עושי רצונו ומקיימי תורתו נברא העולם
 ואיכ' אפילו הדיבור וההנהגה עם המלאכים הוא ע"י עושי רצונו
 דלמטה וז"ש היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם ינס' הי'
 רומז על המלאך פ' גם הדבור שמדב' בו היא ע"י שמרבי' תחלה
 עם האדם והם יסכימו עמנו למובה בכך אשר נעורר רחמים
 עלינו ועל כל ישראל אמן :

לא תנסו את ה' אלהיכם כאשר נסיתם במסה י"ל רמז הפסוק
 דהנה כשישראל עושים רצונו של הקב"ה ואז ינגל' כבוד
 ה' וראו כל בשר את מלכותו כי הוא מלך על כל הארץ ושומע
 לתפלתם ומסיר מהם עול הצרות ולהיפך ח"ו כשאינם עושים
 רצונו הנס שהקב"ה הוא מלך בעצם כמו שהיה קודם שנברא
 העולם כי הכל ש"י וכל אלה עשתה ידו אעפ"כ החסידון בנילוי
 אלהות ומלכות שאינו בנילוי ונק' לשון נס והרמה שהוא מיומם
 והמלכות ננוו אתו בלי ראות לעיני' יושבי הארץ וזה שהזהיר
 הכתוב לא תנסו כדומי' שלא תגרסו במעשיכם שיהיה בחי' נס
 והרמה לאלהותו ח"ו דהיינו שלא יתגלה למטה כאשר נסיתם
 במסה ששאלו שם היש ה' בקרבנו אם אין אבל עק' העבודה
 ורצוא דיליה דגליה ליה :

וצדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות וגו' דהנה כתיב הקדימי
 ואשלם שהבורא ב"ה מיכה את בני אדם מי הקדימו
 לעבדו קודם שיקבל שכרו הרי שהוא עושה ציצית לבגדו הקדימו
 הבורא לתת לו את הבגד מל' את בנו הרי הקדימו לתת לו בן
 וכן כל המצות נמצא כל השפעת שהבורא ב"ה משפיע לנו הכר
 בנדבה וחסד כי המצו' נעשו ג"כ על ידו כגיל' אמנם כשהאדם
 עובד מאהבה ומיחל ומצפה לכן זכר רק כדי שיזכה למילו' לשם
 ה' וכן מצפה שיהיה לו בגד להטיל בו ציצית או הוא מקדים
 בעבודתו להבורא ית"ש וזש ה וצדקה תהיה לנו פ' שהשפעה
 הבאה בדרך צדקה וחסד תהיה לנו לפעמים תוכל לבא בדרך
 שילום מדה במדה וזה נרמז במלת לנו פ' כפי עבודתנו ונס'
 לנו גימ' אלהים שהוא כח המגביל ומשפיע לפי סדר העבד'
 והיינו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני האלהינו
 וגו' . אם אדם שומ' וממתין סת' תבא המצוה לידו אז נקרא
 שעושה לפני ה' כמו מרס כגיל' :

למי באב

בנמרא מס' תענית לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב
 וכיהיב שבהן היו בנות ישראל וחילות בכרמים ומה
 היו אוטרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך וכי'
 כי חודש אב בציורופו היוצא מספי' היסבת ו"שמע י"שאל
 הייום שם החצי האחרון משם הוי"ה השולט בחצי ראשון של
 החידוש הוא בחי' דין וביום חמשה עשר נמתק הדין ע"י הציוף
 החצי שם י"ה והיא נוטריקון וי"ה כיפורים לרמז כי מ"ו באב
 וי"ה הם חד דרגא כי בהם עלי' לבינה וכמ"ש האר"י ז"ל הפי'

בפע"ה על יוצאות וחילות בכרמים ע"ש והיו אוטרות בחור שא
 נא עיניך פ' הקב"ה שהיום נראה עלינו ברחמי שבהר בני
 ובא ונתגלה עלינו גבהינת אלהי ישראל שלכן נק' בחור כמ"ש
 בים נרמז להם כבחור עתה שא נא עיניך פ' הניע העת ששתשא
 ותנפ' את אלו החדשים שהם נפי' עיניך כי חסדו ואב' הם סוד'
 עיניך דמטרוניתא כנודע ועיקר בקשתינו ותחלתנו שיתקן
 העינין ואז תהיה כלה שענינה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה
 וכמ"ש הפי' בכל לשון בקשת העינין כמו והאר עינינו בתורתך
 שיאירו על ידי התורה וכן ועינינו תראנה מלכותך כי חקב"ה הוא
 מלך בעצם היה היה ויהיה אפילו בחדשים הללו שהחריבו הבית
 כי הכר היה בכחו והכל ברצונו והיה ציפה ומכיש מראשית
 הבריאה על חורבן הבית וד' גלויות וביאת המשיח וכמ"ש חז"ל
 בפסוק ורוח אלהים מרחפת וגו' ע"ש רק שבחדשים האלו נמסר
 בחי' עינין למטה בלי ראות כלליו מלכותו וכן אנו מבקשים
 ועינינו תראנה מלכותך כי כשיבנה בהמ"ק יהיו הצומות לששון
 ולשמחה וכן אנו מבקשים שא נא עיניך וראה מ"ה אתה מוד'
 לך כי כל המבוקש מהחדשים האלו רק עיניך וראה מ"ה אתה מוד'
 הפסולת ובידור הניצוצין הוא ע"י שם מ"ה כנודע ונס' רומז כי
 מהמשה עשר באב עד דריה הם מ"ה יום ואז בריה יום מלכותו
 אשר נדרש המלכות והיה למלך אמן והנה בחדשים אלו צריך כל
 אדם לשמור א"ע שלא יפול סמדרגתו כי הם ימים הנמוכים בשנה
 וכמ"ש כמה פעמים מזה והנה שמעתי מכבוד הגאון קדוש ה'
 החסיד מ"ה ש"ש ז"ל אב"ד דק"ק נ"ש פ' ורמז הפסוק בריה
 בתי לעיני מה אתבונן על בתורה כי מדרך העולם להתבונן
 ולשוב אל ה' בחודש אלול המיבין לתשובה אבל מי שמשכיל
 ועיניו סקויות הוא עובד השי" כל השנה ושומר א"ע אפי'
 בחדש תמוז ואב' שלא יפול ממדרגתו וזכרת בריה עם ה' ואז
 ממילא אין להתבונן יותר בחדש אלול כי הוא מוכן ומזומן
 לעבודת ה' מקדם אפי' בחדשים הנמוכים וק"ו בחודש אלול שבו
 הקדושה ביתר שאת וזה רמז הכתיב בריה בתי לעיני פ' שאני
 כורת בריה לעיני הם החדשים שנקראי עינין כמ"ש לעיל לכן
 מה אתבונן על בתולה שהוא אלול במזל בתולה כי אני מוכן
 לעבודת ה' מלפנים :

שהם ממים מכלי חיות הבורא ית' ש' שנא' ויהי כאשר
 אנשי המלחמה למות הם הקריפות והס' המעוררים
 המלחמה עם האדם בעתים הללו וירב' ה' אלי דיבור שר
 הבה כמי שפרש' משא' מקורם לכן :
 אמ' יום שבימר הושע בן אלה פרוסדאית ואמ' לאיזה
 שירצו יערו נ"כ רומז על ענין אחר והיינו שבעת
 איות השי"ים דרך ה' להיות לאיזה שירצה יעלו ר"ל שיהיה
 איות בחירה ורצון טוב ופסקה המלחמה כמ"ל שייכ"ו
 לקשר ולבא זה בזה בכלים שאולים זה מזה וכל הכלים
 מבי"לה ר"ל מבי"ל י"ה ור"ל שכל הנשמית כולם ע"י
 (היכות) ונטבלו בה' מגדול הארה הוורה עליהם ע"י
 ההתכרות :

אלעזר אפי' מקולות זמנתי' בקופסא רומז על אלו
 הרקים שמונחים מקולין בתאית' ונשמות אשר
 נם עריהם יבא ההארה והבהירות כאשר כתבנו
 זה על ענין הכת קול היוצאות בכל יום :
 ואילך מאן דמיס' יוס' ומאן דלא מיס' יוס' אמ' ר'
 יוס' תקבריה אמיה פירש' שימות בלא עתו ר"ל
 ע"ד ע"ד לבא בנידנול להולך ולבא לעולם שנית ולמלאית
 א"ר אשר חס' בהיותו בעולם ולזה ימות אף עתו כי ענין
 האדם הוא אחרי כל השלימות בכל ענינו אשר לו נכרא
 עולם ותיקן כל הנוגע אליו אשר לזה נכרא או אין צורך
 יוס' והולך והז' לעולמו ולזה אומרים למת לך בשלום
 את שגנה כל השלימות אשר נכרא אליו ולא חס' מאי'
 הא בשלום בן הרשע אינו מת רק אחרי שהבורא ית' ש'
 לו שלא ישוב עוד מרעתי בשום אופן . וא"כ היא בתכלית
 הרשעות ונ"כ הוא שלם ברשעו ונפטר מן העולם .
 כשהשי"ת צופה בו שישב באיזה איפן אזי מא"ך ימיו
 שבו אליו . וכשנפטר בשלום בשלימו המעשים
 תורתו למקורה העליון ואינה צריכה ללגול לחזור
 וזה תקבריה אמיה ר"ל שקבורתו הוא בכסן האם :

ירושלים יוצאות וחילות כרימים כים רומז לשמחה
 ולתענוג . וזה כים ה' צבאות בית ישראל ור"ל
 הנשעשוע הבורא ית' ש' הוא עם עם סגולתו . והוא בנות
 איתן הנשמית כולם חולות באלו הכרימים . ר"ל בתענוג
 ית' : תנא מי שאין לו אשה נמנה לשם רומז לאשה יראת
 ה' והשמה ור"ל מי שאין לו נשמה הוא חיות הבורא ית' ש'
 והא"רו נמנה לשם :

שכהן היו אומרים בחור שא נא עיניך וראה
 מה אתה בורך רך . רומז על הבורא ית' ש'
 הנכיל מצמצם שכניתו ונדלו ית' ש' להתענוג בתענוגות בני
 ונטול מגדול התענוג והשמחה והשעשוע נעשה כבחור .
 סמני בטאמ' בורך שבתר בהם ובמשנתם . ע"ש שא
 ע"ד וראה מה אתה בורך לך הם נשמות עם סגולתו
 כי כך בחר ה' להיות לו לעם סגולה היינו ע"י הסגולה
 ענוג שיש לו מישראל כביכול עושה עצמו כבחור :

יפסות בהן היו אומרות הן עיניך בניו שאין האשה
 אלא ליפ' יפסיות הן בעלי תורה מצות ומעשים
 עיניך בניו : תיר מיוחסת שבהן היו אומרות הן
 נשמות ר"ל אף שאינם בעלי תורה ומצות אומרים שאי'
 האור והבהירות כאומרים אליו הן עיניך במשפחה
 בעלי משפחה בני אכרהם יצחק ויעקב אף שאין בנו
 ותשפיע לנו אור בהירותך מחמת זכות אכרה'
 ואין אשה . ר"ל הנשמה אלא לבנים שני שקר
 בורים

התן והכל היום אשה יראת ה' היא תתהלל . רומז על יוסף
 ובונו ופלט' בן ליש ושקר התן רומז ליוסף כי הן הוא דבר שאינו
 בעצמות האדם כמו בן יוסף הנם שכבש את יצרו ונעשה מרכבה
 לצדק יס'ד עולם מ"ם לא היה המעשה גדול כיכ מחמת שלא
 ה' עמה כ' חד משא"כ בונו נמשל ליופי שזוא דבר כעצם חואר
 האדם כמו בן בונו שהיה עמי במשה בקירוב כשר ועכ"ז הוא
 הבל כנגד פ"טי מחמת שלא ה' לימים מרובים משא"כ פלמי
 בן ליש ששהה שנים מרובות :

שם בנמיא מכועיות שבתם היו אומרות קחו
 מקחכם לש"ש . ולכאורה יקשה למה להם ליקח
 מכוערות לש"ש מיטב ליקח יפסיות ואעפ"כ להתגבר על יצרו
 ולעשות כ"א לש"ש כי או תגדל העבירה אך הענין רומז על
 אותן היראים ושלימים אשר בכל עת ורגע מבימים ומסתכלים
 בננותם ופחיתותן ומדמים עצמן לגרועים שבעולם ונחשכין בעיניה'
 כפושעי ישראל נמירים ח"י מחמת אשר רב וגדול בעיניהם אף
 מעט מועיר היע שעשו אף כימי נערוחם וקטנתים וכדמצינו
 כדוד המעיה שכל האומר שחטא אינו אלא פועה ועם כר זה
 אמ' וחטאתי נגדי תמיד והם אומרים רכש"ע נם עליו יורה אורך
 ואמתך ותקבלנו בתשובה שלימה לפיך לש"ש ר"ל שכאם
 תקבלנו בתשובה אזי כל העולם ישוכו אליך בראותם שאתה
 מקבל שנים וכמו שאמר דוד המעיה למען תצדק בדבריך
 חזכה בשפטך ואומ' אלמדה פושעים דרכיך וחטאים אליך
 ישוכו וגם ע"ז שהצדיק משפיל א"ע עד למאוד עד שפיל
 הרושא התחננה ואח"כ חוזר בתשובה לבוראי מעלה בזה את
 כל העולם כילו עמו ומתעלים ע"י ושנים לו ית' ש' כמו שאמ'
 הרב הקדוש מהור"ד אהרן זצ"ל איומסך ה' כי דליתני ר"ל
 ע"י הדלות והשפלות שרלית והשפלת אותי ע"ז איומסך היינו
 כי כשאתור אריך בתשובה אעלה עמי כל העולם למשל מי
 שרוצה להגביה איזה בנין או צי"ך להגביה הקירה היתר התחננה
 משא"כ כשיתחיל כאמצע או נכונה או יורם כל הבנין ולא
 יועיל כלום :

שם ובלבד שתעטינו בזהובים זהב רומז ליראה כנודע .
 וזהו המכוערות אומרות תקבלנו בתשובה שלימה לש"ש
 ובלבד שתשפיע לנו היראה המהורה בכדי שנשוב אלך בתשוב'
 שלימה ונעכרך ביראה וזהו כל שירה הבריות נוחה הימנו רוח
 וכי היינו עיר שאמרנו שצריך שיהי רוח הבריות נוחה מהצדיק
 בתחברותם אליו שיתעלו על ידו ויגיע אליהם האיה והשנה
 הקדושה מאת השם יתברך שמו על ידו :

פ"שת עכה

עקב תשמעון . הכתוב מימו היסוד לכל עבודת
 השי"ת לחיות במדרגת עקב ונכנע וספ"ל כמ"ש חז"ל
 שי"ף ועייל שי"ף ונפיק ולא מחויק מיבותא לנפשיה וושיה
 והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה פי' אע"פ שתשמעו
 ותשמרו כל התורה תהיו כבחינת עקב ואז ושמי' ה' אלהך
 ואהבך וברוך והיך וס' הכבוד לבא והנה היה עקב תשמעון
 נקוד בטעם מינה מינה רביע ומורה נ"כ ע"ז שלא יסתפק האדם
 בענויה ושפלות מועמת כי כל אשר ירבה יותר להקטין א"ע
 כאמת ויהיה מינה מינה והטעם הוא למטה תחת התיבה לתורות
 על ההכנעה או יובה לבח"י רביע שהוא על האותיות ורביע פי'
 שתהיה השכינה רובצת עליו כאמא דרביעא על בנין וכמ"ש
 בתיקונים פי' טעם רביע ע"ש יכן כאן והיה עקב כשתהיו כבחינת
 עקב או תשמעון את המשפטים האלה ותזכו להיות סוכן
 לשבתו יתברך :

ארץ

אשר אבניה ברזל ועיני תרנום יונתן שפי די
 חכימה נזרין נזרין ברזין הי כפרולא ונוי הדנה
 בנחמת ישעיהו ע"ה אמר כי כולם כעדי תלכשו ותקשיים ככלה
 וע"ש כפי האלשיך ע"ה ויש לנו לומר שרומם בשבחי ת"ה כמו
 ב"ש וביה שהלקו וע"ה וכן ר"א עם ר"י עד ששמתו את ר"א
 כדאיתא בנ"מ והמחלוקת ה"י לשי"ש ואלו דברי אלהים
 חיים וכן ככל דיר ודור שלפעמים נחלקו החכמים בדבר עד שאפי'
 חיו בא לדי מחלוקת ומדנים קשים מ"מ כודאי הכל היא לשי"ש
 דהיינו שזה אומר שכן ראוי ונאות לעבוד למלך הכבוד וזה אומר'
 לא כי רק זה סדר העבודה הנכונה והגם שיש מחלוקת למטה
 מ"מ המלכו' שמים מתפארת בכבד'ה' לפני מלך הכבוד כהאי
 ברא איתנא לקמך ובהאי ברא כלומר הבט נא מחלוקתם ומיכי'
 הכל עבור כבודי איך להמליך את הבורא (וזה הוא שנק' כנסת
 ישראל שכונסת ומחברת כל ישראל כאחד להתפא' בהם וז"ס
 לבשי בנדי תפארתך עמי אפילו המחלוקת שנק' בנדי מלשון
 בוגדים שנראים כמו חולאים מ"מ הוא תפארתך עמי) והוא
 רמזל מבשוי אחזה אלוה בתכשוי כלה וקשורי' והנשים
 המקשרות קשורי' חילקים זו עם זו או לקשר קשר זה מלפניה
 או לקשר הקשר מאחרי' ועם כולם הכלה מתפארת ויודעת כי
 בעבירה ועבור כבודה כל המחלוקת וכן כל דברי תורה וססק'
 הכל כמי קשורי כלה ותכשיטי' יושי"ה כי כלם כעדי תלכשו
 ותקשרים ככלה כי למעלה הכלה מתפארת בלבושי' וקשורי'
 ואלו ואלו דאית המחלוקת הוא רק למטה לפי שאין להשיג
 עומק התורה ודעת הקב"ה וכמ"ש היינו דאמרי אינשי מבי רמי
 שערי מכרא רמי תיגרא ככיתא כי שערי ע"ש השיערין ושערי
 החכמה מכרא הם ב"ד קישומין כשאין יכולין להשיגם על בוריי'
 אז רמי תיגרא בביתא כי לע"ע נק' מסתכלין באיסקלריא שאין
 מאירה ואפילו הנביאים מתנבאין ככה ולכן יש איזה הכחשה
 לפי שורש הנשמה ורמונה ושיעורה אבל לעתיד שיתכללו כולם
 באיסקלריא המאירה ויתנבאו כזה כמשיה ואמר הנה אליהנו
 זה ואז כתיב קול צופך נשאו קול יחדיו וירנו' בלי מחלוקת
 והכחשה כלל כי עין בעין יראו כו'. פי"ההסתככות י"ה' כבהירות
 ובהורא עילאה ונחזור לפסיק ארץ אשר אבני' ברזל וכס' התרנום
 יונתן ומיזמו בלשון הפסיק כי אבני' רומן על אותיות כמה שקראום
 בספר יצירה וברז"ל נוסריקין בלה"ה הח"ל זל"פה לא"ה כמ"ש
 האר"י ז"ל ואמרות ה"י ג"כ נחלקים מי שזודווג עם יעקב אבינו
 ע"ה ובוודאי לא ה"י נחלקים ה"י לתאיה גיפנית רק כל רצונם
 ה"י לרבך בנזף הקדוש ולהוציא מעעיהם שנים עשר שבטי ישורין
 וכן החכמי' הבאים מהם נזרין נזרין כפרולא וחולקים וע"ה לשם
 שמים ואלו ואלו דברי אלהים חיים :

ארץ

אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה'
 וכי אותה בלבי היא דורש והלא כל הארצית
 דורש שנא' להמטיר על ארץ לא איש כו' מת"ל א"י
 ה' ונוי כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה
 דורש כי כיוצא בדבר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל
 וכי ישראל לבד היא שומר והלא כתיב אשר בידו נפש כל
 וכי אלא בשכר עושי רצונו שומר את כולם וכי ע"ש הנה א"י
 נקי מלכות שמים כי כמו הארץ נוסעין עלי' כל פרי למאכל
 וזרעים בה כל הזרעים כן ענין המלוכה שמתליכין את הבורא
 ב"ה בכל מיני מדות יש במדת אהבה ויש במדת יראה ודיכוס'
 והיא הארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה כל
 עיונית של הבורא ב"ה על הממליכין אותו וזהו מראשית השנה
 ועד אחרית שנה כי יש אשר ממליך הבורא ב"ה במעשה מצות
 ויש אפי' במחשבה ודביקות ויש אשר מחמת הקדושה כא אל
 בח"י אין ואפס ממש כמו באמירת א"ה בקדושת כתר ואז מקבלים
 נשמה יתירה כדאיתא בכתבים ואלו המכונים בשם מראשית השנה
 שהם עולים לראשית חכמה ובחינת מוחין ועינין באידיא וזוה"ק
 סודות ראמות מה שדרש רשכ"י במלת מראשית ע"ש ואנו נאמר
 לפי דרכנו הדנה א"י לכוונם ולעלות במדרגות הניכחות אם לא
 מי שהוא רש ושפל בעצמו ונכוח בעיניו וכמ"ש רז"ל בספק זה
 כל שנה שרשה בתחלתה מתעשית בסופה מרשית כתיב ב"ה
 א' ע"ש במס' ר"ה וה"ה בנ"ד פשטעות רשות ודלות שיש
 שדוא רש ורל בעצמו הוא נכנס בעליות גדולות ומקשה ה"י קוש'
 וכי אותה בלבד הוא דורש פי' וכי בחי' המלוכה לכהן דורש
 והלא אפי' בחי' ראמות ונשגבות מציי' ומשנית שנא' להמטיר
 על ארץ לא איש מדבר לא אדם. דהיינו במקום נכוח אשר
 עדיין אין שייכות אדם לשכני הוא א' והמוחי ונרמז במלת איש
 א' הוא הפלא והוא הכת' רומן להכמה כי הוי"ו ע"ש
 המחשבה נאמי' כנודע ל' נוסריקון שוב"ה שהוא הבינה והוא
 עולם התשובה ולפעמים הצירוף במלת שם יכ"ש ואז אות כ'
 באמצע מורה על הכתר והוא הרצון הוא המחב' החכמי' והבינה
 וגם שם דורש אותם ועיני ה' בס אלא בשכר זו דורש א'
 כולם כפי שכ"י מספיו עשרה פעמים בין הרומן על המלוכה וזוה"ק
 אבן סנוו שעליה כרא כל העולמות ובשכר זו דורש את כולם
 כיוצא בדב' אומר שומר ישראל והלא שומר את כולם בדתים
 אשר בידו נפש כל ה' כי המלאכים נקי כל ה' שחיים בכללות
 ואין בהם העדר ועייפות והקב"ה שומר גם אתהם אלא נ"כ
 בשכר זו שומר את כולם כי בשביל עושי רצונו נבוא העולם

הוא

תהלתך והוא אלהיך ונומר משה רבינו ע"ה הזהיר
 והוזכר את ישראל כדומי' הנם שיעבדו את השי"י ידעו
 כי לא בכוחם ובחמתם הם עובדי' כ"א הכל הוא מאת השי"י
 וזהו הוא תהלתך הלה היא מלשון אורה ובהירות כמו ילדו
 אורם ולכן תדע כי היא הבהירות שלך והוא אלהיך פי' כל אלהותו
 שאתה ממשיך בקרבך הוא ממנו וכל אלה עשתה דו אשר
 עשד אתך את הגדולת פי' כי זה היה המחשבה הראשונה
 שבשביל עושי רצונו נב"א העולם וה"י הוא בעבודתו שותף
 להקב"ה כמ"ב כי ע"ה המחשבה יסד ארץ ושמים וס"ים אשר
 ראו עיניך פי' שאתה ראית זאת בעיניך כלומר כי כל נשמת
 ישראל קודם בואה לעוה"ז ראתה כל אלה רק אחר צאתו לאויר
 עולם בא מלאך וספרו על פיו ומשכחו את הכל אבל מי חכם
 ויבין ויזכור הענין אשר ראו עיניו אז יודע כי כל עבודתו וכל
 מעשיו הטובים היו גנוזים בחוק הבריאה בדעת היוצר ב"ה
 והוא עושה הכל ומעתה אין להתנאות ברוחו בתורתו ובמ"מ :

בזוקר בזוקר שני בקרים מה זכו הרחיב את נבולס שגא' כי ירחיב ס' אלהיך את נבולך בזכות מה הוא מרחיבו כאשר דבר לך בזכות עשרת הדברות שקבלתם ד"א כאשר דבר בזכות אבותיך וואמרת אוכלה בשר ואמר רבי אליעזר ברבי יהושע מכאן אמה למד שלא יהא אדם לוקח ליטרא בשר עד שיהא נמלך בביתו ראה מה בין ישראל לאחרים ישראל אס אין שומעין אין אוכלים אבל אחרים נותרין ואוכלין אמר להם הקב"ה לישראל חייכם לעתיד אחס אוכלין מאותם שאין נשמעים מנהגות ולויתן שכתוב בס אחד באחד יגשו ורוח לא יבא בנייהם וכו' ע"ש פ"י דעיקר העבודה שאדם מחויב לעבוד לבוראו הוא שחסיס שלא ע"מ לקבל פרס כי אס האדם מעלה בדעתו לקבל איזה ענין ע"י עבודתו בשכר הן מעניני עוה"ז הן מעניני עוה"ב נמלא חינו עובד את רבו חלא עובד ח"ע : רק יסוד ושורש העבודה מבלי תקוה שום דבר רק מגודל אהבה וחיבה למקום ללמוד תורתו ולעשות מצותיו וזה נק' עבודת מתנה שהאדם נותן להקב"ה משלו וואמר המד' אס אדם עובד בדרך זה אז הקב"ה מרחיב לו דהיינו שפועל מדה במדה לקבל שפע מעולמות הגבוהים ומתנת חסד ומסד הס הגוף רחובות הנסר ומקבל טובות יותר מהראוי לו שע"י אהירותא דלתתא ועבודתו דרך מתנה התעורר למעלה לפתוח יד המשפיע בחסד חסד : ומ"ש ד"א נתן אדם ירחיב לו אלו וכו' שנאמר והס הביאו אליו עוד נדבה בזוקר בזוקר שני בקרים וכו' הוא ענין דומה לדבריו הראשונים שיש לך אדם שמתפלל ומתפלל לבוראו שיחן לו מתנת חסד ומסד הגם שהוא חינו כדאי אמנם הדיק' הגדולים אינם רויים בזה לאכול נהמא דכסופא ולהטרי' לבוראס רק שס משתוקקים שהקב"ה יתנהג עמם מדה במדה אס יענדוהו ישלס להם וכן לסיפק ולא כל אדם זוכה לומר בלבו שהקב"ה יתנהג עמו מדה במדה פן לא יזכה א' אמנם הדיקים הגדולים שנאמר בהם והס בזרוע באי עדיך ורשאים לבטוח במעשיהם הנורא' וז"ש שישאל הביאו נדבה שני בקרים דהיינו מחוברת יחדיו שני הנהגות ע"י הן מתנת חסד ומסד מבחי אריך הנק' בוקר וכן מדה במדה הנק' זעיר הנק' כי' בזוקר דהיינו שנתרלו בזה ובזה לכן זכו שהרחיב ס' את נבולס דהיינו שאדם כזה בעבודתו ראוי שיפתח לו הקב"ה מתנת חסד הנק' רחובות הנסר אע"פ שאינו רואה בזה ומ"ש ר' אליעזר ברבי יהושע ע"פ ואמרת אוכלה בשר ע"ש : מלמדנו דבר נאה ומתקבל שלא יהיה אדם אפילו לדיק גדול אומר כן לבוראו חינו חפץ במתנת חסד אס לא שידע כי כל בני ביתו והגלויים אליו ראוי להם נהגת מדה במדה שאל"כ הגם שלו לבדו הענין י"טב אמנם מי יודע איך שיהיה לבני ביתו וזה שלמד ר"א ברבי מהפסוק ואמרת אוכלה בשר דהוא קרא ימירא דלפסועו של מקרא למס לי שיאמר בפיו אוכלה בשר רק כי תאווה נפשו לאכול בשר אלא ודאי שהאדם לריך להיות נמלך בבני ביתו ועדיין ל"ל מאי נ"מ לעבודת בוראו אלא ודאי כראמתן כי בשר הס הדינים והנהגת מדה במדה ורמז ראב"י בדבריו הקדושים שלא יהא אדם לוקח ליטרא בשר עד שיהיה נמלך בבני ביתו כי

בשר מורה על הדין והנבול כמ"ש חז"ל בישראל קומתא) שמתקיים ברמז החילוק שבין ישראל לאחרים כי אחרים נותרין ואוכלין דהיינו שחוטפין ההשפעה הנוצלת ממתנת חסד שלא ע"י מעשיהם כי עזבו את ס' : אבל ישראל אינם רויים לקבל מתנת חסד ואוכלין רק מהנשטמין כי שחטתה הוא לי המשכ' כמו חן שחוטט לשול' וגו' דהיינו שמתמשיכין ההשפעה דרך העבוד' והסוד' והתענו' והנהגת מדה במדה וכל זה הוא עכשיו אבל לעתיד שיתענו' העולמות וכתב י"ה ס' אחד שהנהגת מדה במדה יעלו למקום מתנת חסד וזו יזכו ע"י מעשיהם הטעורים מדה במדה למתנת חסד ומסד ויהיו אוכלין מאותם שאינם נשמעין כי אז יסוד אהר

שמור

ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה לך לעשות וזמרת דה"ס כתב ולדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת וגומר : דהנה מי שעובד את הבורא ב"ה בבחי' עבד ועושה רצונו חינו עושה כ"א מה שחלשנו ומפסיק את עלונו ואינו מתאווה שילטוה עוד מפי אדונו כי חינו עובד מתאבה רק תיראה . אבל מי שזוכה לעבוד הש"י מתאבה אז הוא נכסף ומשתוקק מתי תבא המצוה לירי ואקי' ומגם ונקרא' הבחי' הזאת כי נשמור לעשות מלשון ואביו שמר את הדבר דהיינו ששומר וממתין מתי תבא לעבוד הש"י באיזה עובדה והנה לאו כל אדם זוכה להיות במדרגה זאת . והבחי' זאת היא מתנת חסד"י למי שמזכה וז"ש ולדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות דהיינו שהבחי' הזאת תהי' לדקה לנו מאת הש"י כי זוכה שגמור לעשות שנהיה אוהבים ונכספים לעשות המצות והנה מי שעובד הש"י בבחי' עבד חינו זוכה לדבק ח"ע באור ח"ס ב"ה כ"א ע"י השתלשלות העולמות ומוראו ע"י שרואה מעשי ידיו הנוראים אבל מי שעובד ע"י אהבה כח"ל הוא זוכה לדבק ח"ע בהבורא ית"ש בעלמו בלי שום מסך מבדיל . וזה שמור ושמעת כח"ל שחסייה שומר וממתין לעבודתו בבחי' אהבה וזו תזכה לעשות את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה לך : אנכי דייקא פ"י ח"ס ב"ה ועוד נ"מ שמי שעובד בבחי' אהבה הרגיל י"ש בכחו להופיע תזקתו לאחרים וז"ש למען ייטב לך ולבניך אחרריך : כי מצינו שהתלמידים נק' בניס וייטב מלשון כהנ"י את הנרות שיאיר מתורתו לבניו אחריו

בנים

אחס לה' אלהיכם בלנקוט ראה שפיבס הקב"ה את ישראל יוחר ממלאכי הסרת כינך הפליונים נקראו מלאכים ונק' ישראל מלאכים שנאמר ברכו ס' מלאכיו קרא לעליונים קדישין כו' ולישראל קדושים וכו' . נקראו עליונים עומדים מ"י ספ"י עומדים ממעל לו וישראל נק' עומדים שגא' אחס נג"ס היום ופי' מצינו יותר מי שהקב"ה מעבד עמידת' שגא' כן יעבוד זרעכם ומתכם וכתב זאת קומתך דתתה לחמך . נק' העליונים אלהים בול' וישראל נק' אלהים שגא' אני אמרתי אלהים אחס כק' העליונים בניס כו' וישראל נק' בניס בני בכורי ישראל וכו' ע"ש הסה הקב"ה נרא עולמות עליוני' הנק' המוני' מלאכ' המוני' מעלכ' הס ח"ע כשרא שכיין וכשרא נפקין פ"י כענין כי נמשכנתו הקדושה לכל הקדושות העכונס נפי השגסונו בלות' שהוא כמו גול' והסכיני' נמשכנתו לנרא העולם להשעננ ע"ש עבודתו בבחי' ישראל אס נך אחסאר ויהי' למלך על כל הארץ והתפארות ומוראיו עם מלאכ' נק'

התורה כאן לא תפע לך אשרה אצל מזבח ה' אלהיך ולא תקים
 מזבח לך דייקא דהיינו אתה בעצמך דבמחשבתך של נאיה
 כמזבחה אשר שנתא ה' אלהיך והנה דרך העבוד
 להסתכל תמיד על גדלות הכבוד כיה אשר ברא השמים
 וכל צבאם ומכילם עיקר רצונו בעבודת האד' השפל
 אשר יטה ויזכה את יצרו הרע ועסקו בתורה ובעבודה
 חסלה מעומק הלב וערכה לה' מנחתו ובכל זאת צריך
 ששילוחו וחטאתו מישי קרם ולהכניע ולהיות לו רוח נשברי
 שני אלה הדרכים תכון העבודה לה' . אמנם מי שמתפלל
 הוא מתנאה ברוחו לאמי ביה אני מתפלל
 או להיפך מי שמתפלל על עצמו שהוא
 מיה שחורה שמתמרמר כל כך עד
 ישמע להסתלה וא"כ למה יתפלל בתום ;
 נס שניה . ועל זה איתא בסוף ס' תיקוני זוהר
 חז"ל סמא באחת מעיניו סמור מן הראייה כי
 להסתכל על נבחות הכורא ביה ורצונו בעבודת
 והשני לזכור קטנות עצמו עד אשר יעמוד
 נעבוד ביראה ופחד . וזה שהזהירה
 לה' איקך שור ושה אשי יהיה בו מים . כי
 על הסתכלות על הסתכלות על נבחות הכורא ית'
 קטנות האדם שצריך להיות מוכנע ושפל כמו השם
 אחת לברו או נקי אשר יהיה בו מום כל דבר
 יתרו יהיו חריו תמים על ראשו והגם שידוע האדם את
 יתדל מלעמוד לפני הולעשות רצונו . כמ"ש
 על אויבך . הוא היצה"ר שאינו מרחם
 האויב האמיני וראית סוס ורכב הוא דבר ונקי
 מעשיך עכ"ל לא תירא מהם כי האלהיך
 לקבל שבים ועוזר דלים וכמאמ' הכתוב
 היום למלחמה אל תיראו וגו' ופרשי'
 אתם קרבים היום למלחמה אל תיראו וגו' ופרשי'
 וזאת רק שאתם אומרים ששע ישראל אתם
 לומי יהיה בלב אדם לומי לעצמו כר זמן שנשמת ישראל
 ששעוטי והגם שעשיתי הרע בעיני
 ואמתו אל יעזובני . ואח"כ סרמו הכ' דרך
 הכע"ת חושב את דרכיו ואשר פנס . וז"ש כי
 את הרע בעיני ה' אלהיך לעבוד
 שפנס באות ברית קודש הן ברית
 דברים כסלים ולהי' וליאנות
 מומא דברים כסלים הם כדמות
 הקליפה הנעשה מקרי לבטלה וכפרס מה שפנס
 כמור רח"ל והחטא הזה הוא אבי
 וכל הנשמה בו כאלו עובד כומ"ז כמ"ש בזה"ק
 ביראה ביראה ע"י התלבשות הקליפה
 כמחשבתו וא"כ כל הבא אליה נדמה כאלו
 וישך ש"י מאחרי ה' ויעבד אלהים
 והתיקון על זה והוצאת את האיש
 חריג הקליפות והיינו שצריך לחיג הקליפות כאבנים הם
 אבן-מקד' תועק רצונו והיינו
 אלהי ושב ורפא לו :

פרישת תצא

תצא למלחמה על אויבך הוא הרמו שאמרנו כי עיקר
 המלחמה נאמי על ר"ה הוא יומא דרינא וצריך להעריך
 עם היצה"ר ומארי דדינן : ועיקר המלחמה היא
 על לבו לשוב לה' או מראתו או

מאהבתו : ויש לך אדם שהוא שב מגודל הרחמנות והגענועים
 המניעים לו על נשמתו שנקרבו כי היא חלק אלה ממעל והיתה
 למעלה הצובה תחת כסא הכבוד ושעשועים יום יום ויורה אל
 עומק הכור הזה לנף וחימר רעשות נהי' ליוצרה כאשר יזכר
 החומר יסכים לרצון הנשמה לעשות רצון קינם והספן צורם .
 ועתה ח"ו כאשר הרע האדם על פני האדמה וילך בשרירות לבו
 או יי אשר הרים יד נגד הנשמה הקרושה והכניעה תחת ממשלת
 החימר המ"סיה נתעב ונאלה על כן מרראוי עכ"ס עידנו האדם
 ח' בכחו ישיב אל לבו לשוב להטיב אחריתו וזה הדרך רמזה לנו
 התורה בכתוב וראית כשביה אשת יפת תואר וחשקת בה .
 ופירשי' מדכתיב אשה בסמך היינו אשת של איש . ס"י איש
 זה הקב"ה והנשמה נקראת מטרונתא והיא יפית מקרושת' והיא
 כשביה . וחשקת בה דהיינו שיכמרו רחמך עליה או ולקחתה
 לך לאשה שאמש' ע"י תשובה מעומקא דלבא לשוב לקחתה
 לאשה . אמנם עפ"י החנאים ונלחה את ראשה להיות ראשית
 התשובה לעשות לעצמי סינים לפרוש ממותרות כיה תאות
 הנוף ינהיג על צד ההכרח : והמתרות מכוונים בשם שערו' שצריך
 לנלחן מאחר שאינן מן הצורך ועשתה את צמרניה דהיינו לטול
 א"ע ולבנות א"ע על מעשיו הרעים בכחה אביה ואת אמה ית ימים
 דהיינו כל הירש אלול צריך לבכות על עונותיו אשר על יום
 נספר מאביו זה הקב"ה ואמו היא כני' ואח"כ תבא אליה וגו'
 כי אחר התמרמרות והכני ורפרישות יודע לך מעלת הנשמה .
 אמנם מדרך העולם לשיב בתשובה עד אחר יוה"כ שהוא יום
 הדין הגדול אבל אחרי כן בעתיד כל האדם שב לדרכי הרעה
 ככראשונה לכן הזהיר הכתוב והיה אם לא חצצת בה : ס"י אם
 תוסף עוד לחטוא ח"ו . וישחתה לנפשה או הנשמה תסרד סמך
 ולא תבא אריך עוד תחת אשר עינתה רק יראה האדם כל אשר
 יקבל עליו לשמור ולעשות יהיה לו חק ברית עולם לעשו' ורצון
 השי"ת אמן :

שלח תשלח את האם . איחא במדרש רבנן אמרו אם אתה
 מקיים מצות שלוח הקן אתה זוכה לשלח עבד עברי שני
 תשלחני חפשי מעמך וצריך הבנה השכר הזה מה סיכו ונראה
 שגרמו בכאן רמו גדול כי סוד שלוח הקן כבר נרמו בו סידות
 גדולות ונוראות כנראה בזה"ק ובתיקונים אמנם אספ קציה מא'
 מהנה נכאר כי הנהגה הראויה והישרה לבני ישראל היא שיעבדו
 את ה' בתורה ובמצות וסור מכל רע והיו קדושים למען יעלו
 רוח נוחות בעבודתם ותערכ לה' בקרבן וכעילה ויתעורר למעלה
 הרצון ונדבה להשפיע אליהם כל טוב בדין ומשפט מדה במדה
 כי כשעושים רצונו של מקום נקי בנים למקם ומדרך האב
 להשפיע יבנו כל טובה ואין מקטרג ומ נע ההשפעה כי מי יפעור
 פיו לדבר שלא בדין ולהסית לאב שלא ישפיע לבנו יחידו אמנם
 אם ח"ו אין ישראל עושים רצונו של מקום מתעורר למעדה
 מונעים ההשפעה בלשון מדברת גדולות שמה וקטרוג וידוע כי
 גדולים רחמי השי" על בניו עמו ישראל וחוספ עליהם ומלמד
 זכות עליהם ומתגלה מדת הרחמנות הנקי בשם אם : דמשל
 כשהבן אינו הולך בדרך הישר ואביו רוצה להלקוחו בדרך
 העולם אמו תנחמו ותאסר לבעלה הניהה לו כי מה נעשי לבנו
 אשי יצא ממעינו והוא עצמינו ובשרינו והגם שאיננו כראוי
 עכ"ז ירחם עליו וכן למעלה מתעוררת מדת הרחמנות משכינת
 עוזינו להתפלל עבורנו ולבקש רחמים וזה נקי בזה"ק אמא
 רביעא על בנין דהיינו שהיא רביעא ומסוכנת עליהם למען לא
 ישלש עליהם זר ומטא והנה זה נרמו במצת שלוח הקן דהיינו
 על כיה מישראל שיעבדו ביראו ית' כראי' : יא יקח חלק
 ונחלה ההשפעה בדין ומשפט ולא יצטרך למתנת חנם מדת
 הרחמנות הנקי בשם אם וזה שכתוב שלח תשלח את האם דהיינו
 שתשלח את המדרגה הזאת ולא תצטרך לה רק ואת הבנים
 תקח :

קח

ולתבנית לנו אל ה' ואמרנו ולטענות לא הישיבן כלו סגודתי לא יטעם ח"ע בדרכי כיון שאלו בידם מחזיקים כלומר שמחזיקו הכל אל ה' ומתפללים בעיקר סיועו להיות מלך על כל הפך ויופיע רחמינו בצולם כדי שיוודע שמי בקרב הפך ועייז וספיט שפי קודם בני מי ומזוני וכל ס"ב לנו ולכל המוסים בו אמן :

לעברך

בברית ה' אלהיך ובחלתו ונו' דהנה כל אדם מעושי רצונו הוא מרכבה לשכינת עוזו ית' והס האדם ח"ו פוגם בחיזו אבר למטה גורס קלקיל והסתתה למעלי כעין זה : למשל חותם ברית קודש אשר שם בבשרו . מי שאינו נזהר לשמרו כראוי ומקלקל ומטמא זרעו לבטלה או בעריות ח"ו גורס בעוה"ר למעלה על השפעה הקדושה הנוזלת מלמעלה לעושי רצונו שחדר לחיטוים ח"ו והוא כעין לבטלה כמעשהו . אבל מי ששומר הברית בקדושה שלא להשפיע רק לזרך הזיווג לשם ה' להוליד בניו לעבודתו ית' גורס ג"כ למעלה שהלדיק יסוד עולם לא יספיע רק לכניו"ש לעברך בברית ה' אלהיך ובחלתו כ"ע"ו שמירחך המלות והחוקים והמשפטים אהס גורס שהשפעה המכני' בשם ברית תתיחד לבדו בחלתו הוא המלי' כני' שהוא כלולה משבעה דרגין ולכן נק' אלה לשון שבעה על שם שבעה וזה שמים אשר חני כורת עמך היום . עמך ד"קא כי ע"ו שמירת התורי' גורס כריתת ברית שיהיה ה' אלהיך וישפיע שפע הקדושה אמן :

והשבות

אל לבבך ונו' . עד ומשם יקחך הענין הוא כמו שיש שבע היכלות דקדושה כמו כן ז' היכלות דעומתה וכולה ז' מדורין בנינים והנה האדם המשקיף ח"ע בקליפה ח"ו הוא ממש מניגס והרוזה לשוב אל ה' עשהשבתו הראשונה שיפול בלבו לשוב עממת שהבורא ב"ה תרוב אהבתו לישראל כביכול יורד אליו לתוך ז' היכלות דעומתה להחזירו בתשובה וזה שאמר דוד המע"ה היללה מיד שאול נפשי היינו שאתה הללתי נפשי מיד שאול וז"ש הכתוב והשבות אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך היינו מה שאתה רוצה לשוב אל ה' בכל הגוים היינו הקליפי' כי זה וזה חד הוא תחמת ה' אלהיך שמה כ"י יכול שיורד להטיל אותך שמה היינו מן שאול ואבדון . ולכשתעשה תשובה בחמת כמו שמפרש במקרא אז אס יסיה נדחך בקלה השמים תשם יקבצך ה' אלהיך היינו הנילוות שהורדת אתה בקליפה : ומשם יקחך היינו הנילוות שנפלו בחלחל הבריהא כד' שיהיה בחירה ורלון ועייז יהיה שכל ועינש והבן :

פרשת ויקרא

בן מאה ועשרים שנה חני היום לא אוכל עוד ללאת ולבא ופירש"י ללאת ולבא בדברי תורה שנסתמו ממנו מסורות ומעיינות הסכמה והדבר אינו מובן שרבן של כל הכניאויס בהגיונו לכלל מאה ועשרים שנה והלולא רבה שילאה נשתמו בנשיקה התעלה על הדעי' כי ננר' ערכו בחכמ' מקודי' ארד' לפי גודל המחזקו' קדושתו תרב סכמתו וגם תלת ולבא מיותר שמכיון שלא יוכל ללאת בודאי שאינו יכול לבוא כי הביאה היא אחרי הילואה ואפשר לומר הענין בסיפך כי לגודל שנתו ביום זה

והסדר בקומו בחלטים חיים לא יכול עוד להספר ולמסור תורה ותורה לישראל אשר הם למטה במדרגה ממנו כי כל ימי חייך אשר לא הגדיל ללכת כזה היה יכול להשתלשל ולמסור להם תורה ותורה אבל לא ביום הזה אשר הגדיל לעשות לדבק בחלטים חיים בנשיקה ח"ש רש"י שנסתמו ממנו מסורות ד"קא ללאת ולבא הוא כענין שכתוב בזה"ק זכאה מאן דעיל ופיק שב"פ בחקירות אלוות ומאן דלא ידע בנפשי' דע"ל ונפיק שב"פ דלא ע"ל וכן משרע"ה מכיון שרא' חזיה גרעון בעלמו ונסתמו ממנו שבי' המסורות לא עמד על עלמו לכנוס בחקירותיהם וז"ל לא אוכל עוד ללאת ולבא דוק והבן :

לראש השנה

בחדש

השניעי באחד לחמש בחד' רבה ח"י ר"ל רחב"ה אמר תשל לבן מלכיס כו' כך אמר ר"ל רח"ל בני אס אחס מבקשין לזכו' לפני בדין ביום הזה ופני זכית אבות כו' באחד ז' אברהם זכרון תרועה ז' מקרא קודש ז' יעקב עוד בילקוט ישעי' זה היום עשה השם ונשתחה בו חיינו יודע בני כו' כשה"ה ננילה ונשתחה כו' וכה"ה שוש אשים בה' כו' משל ליחומה כו' אמרה ח"י לי ומסבחי כו' בגדי ישע זה יחק מעיל דקדק זה יעקב פאר כו' חת מולא במעמד הר סיני היו ישראל שמתלמדת אחת ופוחתת אחת . ע"כ ע"ש מהידוע שבגמ' ומניס נתללה הוא ית' בבחי' שונות כמ"ס לבושין דח"י יומא דא לא לבוש יומא דא כנון בפסח נתגלו הסקדים ובחי' נברות כפי התלבשות וליעווס אור הא"ס ב"ת ית' חס בו ביום היינו בבחי' הגילוי הארת ה' או בו בקו"ט באור פנימיות הא"ס ב"ה ממש שאמר נשתחה כך חזו ודעו שבו בקוב"ה כי עיקר העבודה הוא לעלמות הא"ס ב"ה כאשר בארנו בכ"מ וכה"ה שוש אשים בה' ר"ל שעיקר השמחה לנו במה שמכניסין ומביאין השמחה בה' כביכול ומזה נמשך ונשפע' השמחה לנפש אדם עמדו לפניו ובה דע שמתחילת ית' והו' תנל נפשי בחלתי כי בודאי הוא שמחה גדולה נברא כמוני לזכות להעלו' ריח יחוח לפניו ית' להשתחוות בו בני אדם כידוע שזה עיקר שעשועו יתברך בחלחל חידוש העולם בשביל עושי רצונו בראשית לחושבן ועיר דת' אס"ה הוא עדת הסדר לאברהם ע"י אהבה דוחקת ונש' למאס ית' אורו הא"ס והוא בחי' יחק ק"ץ ח"י והתלבו' ית' בבחינת לבושים כידוע כדי להגיי' העולם במדת חלחל דהיינו להשפיע לעולם כל מיני טובות בבחי' מדה במה דברי הילקוט ולזה כשתגיע ר"ה נתגלה ית' בבחי' הרין לנפש העולם אס מוכשרין להשפיע להם רב חסדו ולחדש העולם מיני טובות ע"פ שכל פעולתם וקטנוריא אשתכח לומר שהעולם כדאי לפי כשרון מעשיהם . בכדי שיזרך העולם בזה להסתגב במדת הסדר ב"ג מנילין דרמתי ואס היות כן השפע לכל בראוי עולם בשוה אס טוב ואס רע מבלי שיהיה מעשי

משמים ועבודת השם להיכנס השפע ולזה אמרו בזה"ק שיעקר
המשפט בריה להתייב על ה' כנודע בכ"מ ובח"י זו נקרא לפקוד
על לבא מרום (כידוע שמדת ת"ת ומל"י נק' כן) לזה עיקר
המשפט רמזו בזה"ק למאן דלא נטיל מיכלא דאסוותא ר"ל כי
מי טאכל המלה בפסח כראוי ומנה אח"כ שבע שבחות תמימו
שבחלי השבחתי נתקנו המדות בפרטן אין עליו שום משפט ולזה
ביום חמשים לעומר נתגלה יתבי' לעמו ישראל במעמד הנבחר
על כל אומה ולשון ולא רלו לקבל התורה כי אם עס קרובו
ישראל הקדישו נעשה לשמטע וקבלו עול מלכותו ית' באהבה
וראה חסו דברי הילקוט כחתן יכה פאר כו' שמזכירין לפניו
ית' התפארותו בעת חתונתו בעם קרובו וסגולתו וקישוטו לפניו
באהבה ויראה חסו פיתחת אחת התפשטו' האהבה ומלמלת
לחת היא היראה וכשתקטין' עלמן בנווין שפירין בחלת
ביוני דקסת אזי עולה זכרונם כביכול במחשבתו ומתפאר בהם
תשפיע להם כל מיני טובות והללמות ובשופר בשמ"ת מתעוררו'
תקורות הקולות הרשימו מאזהבן קרישין והוא בעלמו דברי
המדרש תסיו מזכירין זכות אבות ואחס זוכין לפני ברין באח"ד
ה' אברהם הם י"ג מילין רחמי כמס"ל כי תיכה בעת כניסת
(היום) מתגלים ה"ג מדות כמס"ל שזה הוא תחלת המשפט
ובש"האל מעוררים בחפלות ותיקונים ושופר שהוא נ"כ נקרא מדת
ת"ת כמ"ם בזה"ק יתרו וזהו כי הבן נקרא בבחי' האב כמ"ם
הסן מתמיד עם אמו ומקטין' א"ע כמס"ל אזי נמשכן ה"ג
מילין בזה"ק וזהו שאמרו בקב"ה כמ"ם נגילה ונשמחה בך וזהו
מדרש קודש זה יעקב הוא בחי' ז"א כי בבחי' אהבה ויראה
ש' לפעמים איזה אחיזה חלילה כידוע משא"כ בקו האמלעי
נקרא כולו קודש (יסוד זה רמז בעל שערי אורה בפירושו על
המורה ממורה שמש עד תבואו ואמרת שם וזהו סוד גדול) וזהו
עיקר השמחה באמת אשר בשכר פעולתם הם זוכים לכל טוב
וישנו עוד דבר זה במדרש פי' אמור אורח חיים למעלה למשכיל
ה' אומות העולם שהן מכלין שדותיה' כו' אבל ישראל שאין
מגין כד"א לא תכלה פאת שדך כי כפי שכתבו למעליכם מקטין'
המליכה לפני יתבי' ונבנית במלכות זכרונות ושופרות בלת"ד
שוקים זהו אורח חיים למעלה הוא בחי' ק' מגדל הפירח
בזויר וכשתגדלת התלכות ומעלת ריח ייחוס לפניו יתבי' אזי
תגלה המשכיל בחי' לדיק י"ע להשפיע לכני' כל מיני טובות
לזוז עבותי' אין תניחין פאס היינו שרונם שיפיע ית' בלי
כלים ושערות לפי עבודת האדם כו' משא"כ ישראל אין תכלין
הפאס היינו שעושים כלים להשפעו' הוא משפיע להם כל
הטובות ושמחות וזהו פי' נגילה ונשמחה בך כמבואר בכתבים
שמלכו בעת הדורמיטא מאירה מהאורות עליונים וכשישראל
עשים תקונים כמס"ל אזי היא עיקר שמחתה בדודה כמ"ם
ביום שיה"ש ומשפיע להם כל מיני טובות וברכות אכ"ר :
שופטים ושופרים במד' רבה אמר הקב"ה לישראל
בני חייכם בזכות שאתם
תעמרים את הרין אני מתנבא מנין שנאמר ויגבה ה' לבאות

במשפט וע"י שאתם מנביסין אותי ברין אף אני עושה לך קדק
ומשרה קדושתו ביניכם שנה' והאל הקדוש נקדש בלדקה וכו'
ע"ש מלמדנו הדרך לר"ה יום הרין הגדול והנורא אשר יבואו
בני האלה"י להתייב על ה' ומעלים הקטרוג וח"ו על אומה
ישראלית על השנה שעברה שעשו כך וכך בודאי ישראל
קדושים הם ויש בהם לדיקים גדולים כל ימות השנה ועכ"פ
כולם בכללות מתנחמים וסבים בחדש אלול ובראש השנה ומרבים
תורה ומעש"ט וע"כ יעמוד מליץ טוב ללדקנו ואין נלחין דינא
ולזה אנו נוטלין הלולב ואתרוג בחג הסוכות להראות לכולם
דאין נלחין דינא כמבואר בזה"ק ולפעמים הגם שח"ו ישראל
אינם ראויים במעשיה' רק בזכות אבותם הקדושים ולימוד זכות
שהקב"ה מלמד על בניו הם ג"כ נוטלין הרין' אמנם שאין כבוד
ה' כי"כ מתנבא כמו שחס זוכין ישראל במעשיהם ומלחין באמת
והכל מורים שהם בניו ועבדיו והקב"ה ראוי להקרא אלהי ישראל
כי הם עושים רצונו וכמו שנבאר לקמן כי זה עיקר המשפט
להוציא לאורה שאנחנו ישראל עמו והוא מלכנו ומתענג בעבודתנו
דלא כאותן שאמרו בשעת הכריאה מה לנו כי תזכרונו עד
שהוציא הקב"ה אלכבו ביניהם ושרפן כדאיתא בגמ' וזה נקרא
היולות ומתנבא כבוד הקב"ה והכל מורים כי לפה והביט
ברצונו הטוב כראוי שיחענג בעבודתנו וז"ש המדרש בזכות
שאתם משמרין את הרין כלומר ששמרתו התורה והמלות ואין
אחס מלחין המשפט ברין והכל מורים שאתם לדיקים אז אף
מתנבא שאז רואים כולם מחשבת הקב"ה הגנוה הבורה
מראשית הכריאה שלפה והביט על ישראל עם קדשו וכי הוא
אמר ויהי ואמר שם וע"י שאתם מנביסין אותי ברין אני עושה
לך קדק וכו' כי ח"ו אם גם ישראל אינם ראויים במעשיהם ולדיק
הקב"ה לעשות עמם לך קדק במתנות חסם אזי יוכל להיות
שיתאחזו החילונים בהשפעה ובודאי אין נח"ר מזה להקב"ה
רק אם ישראל מוליאים המשפט לאורה ברין ומשפט כנ"ל אז
הקב"ה יוכל לעשות עמם לך קדק וחסד ואין שטן ואין פגע רע
לקטרב או לקבל השפעה כי לעושי רצונו יברו באה נחלתן ברין
ומשפט וזפ"י הפ' ויגבה ה' לבאות במשפט פי' כשנגבא כבודו
עפ"י משפט ודין אז יוכל לעשות לך קדק עם עמו והאל הקדוש
נקדש בלדקה ובודאי הקב"ה שהוא הטוב והמטיב רוצה לזכות
את ישראל תמיד ואפי' אם מאזני המשפט שוין מכריעם לכף
זכות וכמ"ם האלשי"ך הקדוש שמתה הלשין של מאזנים לכף
זכות כדרך חמונים העושים כן ע"ש ואנחנו נבאר הענין הכרעת
הלשון כי ידוע מ"ם הרמב"ם בה' תשובה כי משקל זכות והעבירו'
אין שוקלין אלא בדעת של אל דעות שהוא יודע כוונת ומחשבי'
המלות בלב העושה וכן בעבירות ע"ש ולכן נוכל לומר מכיון
שהקב"ה חפץ להדריק את בניו ולהראוי לך קדקם לפני המלאכים
והמשרתים שהדין אחס מכריע בלשון כנ"ל כי הלשון הוא סוד
הדעת המכריע והיינו אפי' שאין הכרע במאזנים בגלוי לזכות
אומר הקב"ה לפני המלאכים אחס אייכס יודעים המחשבות אבל
אפי' היודע מחשבה ומגדיל מעסה מלוא ומקטין כח העבירות

ע"י שאתם מנביסין אותי ברין אף אני עושה לך קדק

עד שמכריעם לזכות ח"פ נכון בדברי האלשיך ונחזור לענינו
 שעיקר הרצון לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות
 כדי שייטיבו את דרכיהם ויוליאו המשפט לאורה ע"פ דין כי
 כל עיקר המשפט והדין בריה מפני שמקטרגים שישראל אינם
 עובדים את הש"י לפיכך הם רולים הנהגה אחרת לא שהנהגה
 להשפיע ע"י התורה והמצוות וכמ"ש חז"ל דקראן ליה אלהא
 דאלהיא וכמ"ש בהרבה מקומות טעיה הכופרים בה' כי אין טועי
 ואומרים על עילות העילות לא הוא כי לא טע מראות עיניהם לכפור
 את הכל רק דקראן ליה אלהא דאלהיא כלומר אמת שברא את
 הכל וכל השמים וכל האומות רק שנתן הממשלה להסרים
 וכווכבים ומזלות כי אין כבודו להשגיח בעלמנו בשפלים כמו דרי
 מטע ומעשה לפי טעיהם ככל הגוים בית יודעה וזרע ישראל
 וכבר בארנו טעיהם בחקירתנו ע"פ התורה וגם ע"פ אותות
 ומופתים שעשה לנו הקב"ה במצרים בפרעה וכל עבדיו ובכמה
 מלחמות אשר הקב"ה נלחם לנו עד שהולרכו להודות כי הקב"ה
 ראה בנו ומתנהג ע"פ עבודתנו בתורה ובמצוות וכמ"ש בת"א
 ע"ש ועכ"ז בכל ר"ה נתעורר השבון והמשפט על השנה
 שעברה והמקטרגי' רולים לחזק ח"ע באיזה עילה שמולאים
 בישראל שימאס הקב"ה בהם ויטוש את נחלתו ואז תהי
 ההשפעה בלי סדר עבודה רק בדרך מתנת חנם וחסד וייטב
 להם לכן נק' ראש השנה כלומר אלהיהם של אלו ישן הוא
 כלומר שלא נואלו לומר על סיבת כל הסיבות כי הוא בגדר
 שינה רק אלהיהם של אלו כלומר ההנהגה הזאה שהוא אלהי
 ישראל הוא בבחי' שינה שהוא אחר מששים וכו' ויריד ממדרגתו
 והסתלקות המוחין והוא רק אלהא דאלהיא ועפ"ז תבין כוונת
 הארז"ל השייך לר"ה ואנחנו מעוררים אותו ע"י השופר ע"ש
 שפרו מעשיכם שאלחנו מראים לדקותינו ועבודתינו והתשובה
 הנפלאה שאנחנו שבים ממעשינו ומעלונן דיינו ועי"ז הקב"ה
 מתנהג ג"כ מדה במדה והוא שב כביכול אל בחינתו להיות
 אלהינו להתנהג בשפעו הקדוש מדה במדה ע"י עבודתנו וזה
 נק' כמראה אדם עליו מלתעלה והבן והנה המדרש הג"ל סמך
 הענין הג"ל לפסוק שופטים ושופרים תתן לך דהל"ל תן לך
 לשון ליוי ומה זה דכתיב תתן שהוא לשון עמיד המשמש
 לפעמים בליוי כגודע אלא ע"כ הקב"ה מזסיר אותנו לשמור
 תורה ומצוות כדי שאנחנו נוילא המשפט לאורם בדין וכל השופטי'
 וכל השופרים יודו לנו כי אמת האמת והלך זה ההבטחה
 בלשון תתן כי ת"ן הוא מספר עשרה פעמים אד"ס שאנחנו
 גורמי' במעשינו הטובים שיהיה כמראה אד"ס עליו מלתעלה
 כג"ל וכל דבר כלול מעשר כגודע ואות ת' של תתן רומז על
 הלקה ומתנת חנם מתי' עלמין דכסופין הנמשכין להנהגת
 האד"ס הג"ל וזה כוונת השופר והבן וזה הוא הענין שאמרו
 במדרש שיר השירים בפסוק דודי לא ואדום דגול מרבבה לא לי
 בריה ואדום לי כל ימות השנה כו' דלכאורה איפכא תבעי ליה
 דברייה שהוא ויס המשפט הוא במראה אדום המורה על הדין
 והנבירה ובאמת יש גירסות שונות שרצו להפך הענין אבל ע"פ
 מה שכתבנו מבוחר הענין דזה שיר ושבה שמשבחת כנ"ל את

דודה לא לי בריה כי הלא הוא הלבן העליון המורה על ענינו
 שהוא לא מלואת ואין בו שום גוון עדיין כן הוא דודי כנ"ל
 ע"ז אנו דנין את יוה"ש ומתפאר בנוונים שלו הם המצוות
 גדולה נבירה ת"ת וכו' שנחשבים כנוונים לכן ואדום וייתן
 כן המדות לעומת עילת כל העילות אשר לא ישנה ולא
 ולא שייך בו ענין מדה וקלבה רק מאהבתו בישראל עמו
 מדרגיו לאיתלשף בספירין וכמ"ש הזוה"ק ישראל אית
 חולקא בספירין ובודאי רמז למה שכתב בשל"ה הקדוש כי
 של "כתר" חכמה "בינה" גדולה "נבירה ת"ת" נלח "הוד" וכו'
 'מלכות עולה גימט' ישראל' שרומז כי בשבילם בא
 ספירות אבל בריה כשהדין והקטרוג על זה אז עולה
 לבחינת עלמותו הלבן העליון שאין בו שום גוון כמו שהיה
 הבריאה שלזה אנו אומרים זה היום החלט מעשיך עד
 ממשכין ע"י התפלות והרילויים ותקיעות שופר ויתרלה
 בנו שימנהג עמו בבחי' אד"ס ככ"ל ובחי' אדום המורה
 גוויין והמדות ח"ש לא לי בריה ואי ממשכת אותו שו"ת
 ואדום כל ימות השנה וממילא שמתערבין הגוויין והשנה
 ואדום והוא התפארת ע"ש ישראל אשר בך התפאר יי
 מראה הלזן יפה כשהוא לבדם ואף גם מראה אדום
 שיהיה מורים מים בנוף כגודע מהגמ' רק כלול מלבן
 הוא הגוון הנאה והנחמד הנק' תפארת והבן : ואמר שם
 במדרש לא לי בשבת ואדום לי כל ימות השבת וכוונתו
 דהנה בשבת מאיר עולם עליון הנק' קודש והוא אור לא
 ומשפיע לעולם המדות והקוין כמ"ש מההוא יומא לא
 יומי מתברכין והו ואדום לי כל ימי השבת שאת"כ מתבר
 בחול דרך הקוין מבחי' אדום כג"ל בגוויין ואמר עוד שם
 לא לי בעוה"ז ואדום לי לעוה"ב והפרשן רואה להמין
 הגירסא אבל האמת יורה דרכו כפשוטו כי בעוה"ז וכו'
 בחורבן אין בני ישראל ראוים כ"כ להנהגת מדה במדה
 ואם עונות ישמר מי יעמוד לכן לריך הקב"ה להכריעם
 ע"פ מתנת חנם וחסד והוא בחי' לא כג"ל אבל לעוה"ב
 הארץ דעה את ה' והי' עמך כולם דריקי' ויכלו לקבל
 ע"י הנהגת מדה במדה ועולם הקוין : לכן אז יאיר עולם
 ביתר שאת כמו עולם הלאחיות כמ"ש הארז"ל שלעמך
 יה"יה שיעלו הקוין הנק' ר"ה למעלה לשם י"ה ומשם
 ירי"ה ח"ש ואדום לי לעוה"ב פי' שכנסת ישראל תהי
 ואומרת שלעוה"ב אוכל לסבול בחי' האדום ומדה במדה
 נהי' מאותן דכתיב בהו והם בזרוע באי עדיך וזה שסיים
 שם מלך בשר ודם מעטיפתו ניכר כי כשהקב"ה מתנהג
 במדה בבחי' אדום אז נק' כביכול מלך בשר ודם שמתנהג
 מעש' בשר ודם כנסת ישראל ומתעטף פעמים בחסד פי' בגו
 פי' בת"ת והו מעטיפתו ניכר והו שגרמז קלח במדרש
 אמר ר"ה עמיד הקב"ה להראות כבודו לכל באי עולם ולה
 כסאו באמצע הרקיע וחוזר ומניחו במקום שהחמס
 בתקופת תמוז : וחוזר ומניחו במקום שהחמס
 בתקופת טבת אמר ליה רבי חנינא הזקן אפשר להראות

ומקבלת עול מלכותו ולא חסנה אל רהבים ושמי כוב כפרט
 בחורבן ומצור ומצוק ויכל להיות כי עבדתם נקרא בשם יחוד
 פב"ם ועפ"ו נבין כוונת ר"ה הנק' במ"ק בסוד שמאלו תחח לראשי
 כי גם ברי"ה כש ושביום למעלה כסאות למשפט והפחד נוגע בלב
 כל איש ישראל אין תמה שכל אחד מ' ישראל משועבד את
 לבו לאביו שבשמים ביראתו ואהבתו כי באי מן השמים ולכן
 נקרא היחוד בשם אהוריים עד אחי י"הב והושיר שנמחלו
 עונותיהם והקב"ה מחדש על עמו שנה טובה ומחוקק וישבו
 לנשח אם יצא השם כימי שלמה המ"ך ככתוב איש החת
 נפנו ותחת תאנתו ואעפ"כ יש דהם לב אחד לאביהם שבשמים
 אז נק' היחוד פב"ם כנ"ל. וזה נתגלה ביום שמי'ע ושית' שעמו
 ישראל שמהם טובי לב ועובדים הכורא מתשוקת נפשם ולא
 משום פחד בעולם רק יראת רוממתו ואהבת גדולתו ית"ש :

וכתוב לחיים טובים כל בני ברויך. הנה בני ישראל נקרא'
 בני ברויך כפי' הרמב"ן בפ' יתרו בפ' ושמרת' את
 בריתי כי ברויך נק' מדה המשפעת כי מכשרי אחזה אלה וכמו
 כן בנבחי מרומים כניכול בבויה רלית ביה דמיון ומדה ומחשב'
 רק בשביל ישראל עזה ברצונו הפשוט לנרא עולם ולהנהיג
 ע"ם מרות הקדושות כנודע ונקרא המדה המשפעת כל טובה
 ורחמים והיים ושלום לכל ישראל בשם ברויך וזהו כוונת הרמב"ן
 ש"ש והבין. ולכן בקשתינו שנכתב לחיים טובים שההשפעה
 תהיה כראוי ע"ם מדה הנק' אל' חי ולא לחיפך חלילה כשאנינה
 כראוי נק' בשם חנה בלא ניתקו כנודע רק שתהיה לחיים טובי'
 כל בני ברויך אמן :

באין מליץ יושר מול מניד פשע הרב הגדול מותי ישראל
 פאליצקר זצ"ל אמר הפ"י דהנה מ"ע של תשובה לפי
 ענין החטא וכן ענין התיקון למשל מי שהטא בשונג תיקונו
 להרבות כמעשה מצות כמי'ש חז"ל אם עשה חבילות עבירות
 יעשה חבילות מצות והגם שלא יהיו כי'כ בכונה כראוי הם תיקון
 נגד החטא הנזכ' שנעשה ב"כ בלי כוונה. ומי שהטא בסוד
 ובכוונה אז תיקונו לשוב מרוך הרשע ואח"כ להרבות במצות
 ע"ם כוונה ת"אוי בע"ן החטא שעשה מקודם. אכן אם חלילה
 שלח ידו על כל דבר פשע כרשעים אלו המורד'ם להכעיס את
 יוצרם חלילה כמשקל חוה אין כן בעשה המצות לכן אין תיקון
 במצות נגד מעשה פשע כי לא שייך לעשות כדוגמת החטא
 וויש הפייטן באין מליץ יושר מול מניד פשע רתיני כשמקשרג
 כפשע או אין מליץ יושר נגדו כנ"ל עכ"ל. ולי נראה לומר
 שאכינו אב הרחמן לבלתי ידה משנו נדח הבין והתיקן תשובה
 לכל החוטאים והמרד'ים ואתה נותן יד לפושעים. והתיקון שר
 עין ומשע שעשה שלא לת"אבון ולהנאת עצמו רק למדו'ליוצרו
 ולהכעיסו תיקונו זה לעומת זה לעשות המצות בכונה גדולה
 שלא ע"ם לקבל פרס ולא לקבל שכר לא בעוה"ז ולא בעוה"ב
 רק יתכוין לעשות נח"ר ליוצרו ואז הוא התיקון נגד מעשה
 הפשע שעשה ברשעתו בכונתו כמתכוונת. וזה נקרא בחי א"יין
 שאינו רוצה עבוד עבדתו לא שכר נוסף ולא שכר נשמתו וויש
 הפייטן באיין היינו כנ"ל מליץ יושר מול הוא לשון כריתה
 שכירת את הקשרג ואח"כ מניד לשון מגד' דהיינו שממתיקו
 למקשרג המשע הנ"ל וממילא שתהפך אותיות פשע' לשפ"ע
 דהיינו שיבא ע"י שפע ברכת רצון ונדבה והבין כי עמוק הוא :

החלים א' לא כן הרשעים כו'. ע"כ לא יקטורשעים כמשפט
 דהנה מן הידוע מרש כחיבת בראשת בשבל

ד' א"יין היינו כנ"ל מליץ יושר מול הוא לשון כריתה

בכתוב בו כי לא יראני האדם ומי ואתם חומר שמרחה
 לכל באי עולם : ח"ל הרי כסיב כי שמש ומנן ה'
 מה המנן הזה מנין על בעליו כמעט המלחמה
 מנין על בניו באותה שעה וכו' עכ"ל : הסה ר'
 שמתיר הקב"ה ועתיד הוא לשון המוכן ומזומן
 שהקב"ה מוכן בכל עת להרחות כבודו כי'ל להוריד
 בחלמט הרקיע שהוא מורה בלבוס הקוין כנ"ל ומניחו
 זורחת בתקופת חמוז. וכן בתקופת עבת כי
 הללו הם ימי דין וישראל למטה מטיפים מעשים' ושבים
 כהשר כתבונו לעיל בימי התלרים. וכן
 ועל ידם מרחם כבודו בחלמט הרקיע.
 חנינא הזקן שהיתה נשמחו מעלמא דעתיקא שמרמו
 ופי' אפטר להרחות כבודו הנעלם ומלמע והלא כתי'
 ופי' אפטר להרחות כבודו הנעלם ומלמע והלא כתי'
 וע"ז הסיב לו בפ"י דבריו שמתלבט
 ובגוויין הנ"ל כמו דכתיב כי שמש ומנן כי
 מדה נמרה וקוין הוא לבוס
 כהנהגת מדה נמרה וקוין הוא לבוס
 חנוי' : זה חן מן הסימט כי כך עלה
 לעמוד כס' דו אבל האמונה היא הנותנת
 כמ"ם במדרש פ' בלק וירט הוא מלשון רלון כלומר
 ברצונו הפשוט להיותו נק' מי שעולמים
 והכן

אמר ה' זכרתי לך חסד נעורידך אהבת כלולתיך לכתך אחרי
 ומי' האר"י ז"ל שאו היה היחוד פ"בא ע"ש
 חסד מוסף ר"ה. וזה הענין נפלא מלהבין כי לפי
 כל שכל לא היה דור כדור המדבר אשר עיניהם ראו
 ה' ואומץ גדולתו כיציאת מצרים וקריעת י"ם והורדת
 קבלת אש דת מיטינו של הקב"ה והקפת
 למחנותם וכמ"ש אשר ע"ן בעין נ"אח אתה ה'
 ע"ן עומד עליהם וגו' וא"כ אין לך יחוד כנסת ישראל עם
 כי הפנים בפנים כזה כנודע כי הפנים מורה בכל מקום על גילו
 זה שבי' האר"י על סמוך לכתך אח"י שהיה היחוד
 ליישב קצת דברי חכמים כדרכונות עפ"י
 כי בזמן דור המדבר אשר ראו ימין
 וגדולותיו ונבירותיו ביראי אין
 ובלב שלם מאח"י שהיה יורד עליהם
 ויהי ראוהם נפלאותיו בעל"ל.
 וביתר שאת לא היה חשובה
 בשלימו' וביתר שאת לא היה חשובה
 מפי ארון האדונים לכן נקרא היחוד
 זכרתי לך חסד נעורידך אהבת
 שחכנו ששים יבוא למדבי עם
 מי' התלחם ומ"ם. ואעפ"כ אח"כ במדבי
 הסתר דבר יותר ואין נראה אומץ
 כנסת ישראל ומתרכת כיוצא

הוא על מלכו
 ח"ל הרי כסיב
 מה המנן הזה
 מנין על בניו
 שמתיר הקב"ה
 שהקב"ה מוכן
 בחלמט הרקיע
 זורחת בתקופת
 הללו הם ימי
 כהשר כתבונו
 ועל ידם מרחם
 חנינא הזקן
 ופי' אפטר לה
 וע"ז הסיב לו
 ובגוויין הנ"ל
 מדה נמרה וקוין
 חנוי' : זה חן
 לעמוד כס' דו
 כמ"ם במדרש
 ברצונו הפשוט
 והכן

לחטול ביום ראשון דריה עיקר על חיקן הנשמה ועל עסקי
 השמי שזה סנימית העולמי וביום השני להחלל על
 בני חיי ומוני ולהשפיע לכל ישראל ונחזור לענינו
 המסקימו הוא מוכרע דכשהי בהמיק קים ולא עשונו רק יום
 ריה מסמא שהי בירינו לתקן הפנימיות והחיצונית ביום
 ראשון בכת אחת ולסיי נחא דככהמק היו תוקעיןם כשחל בשבת
 שהנביעו נזולת כצ"ע ואינו צריך לתקין מ"ם צריך לתקין
 העוונות העורמות אשר גם בשבת עצמו אינה ניתנים כ"א
 משיחנו ועבור רוח המימא מן הארץ ו תוקן הכל א"ה
 או ציכין לתקיע בשופר ולתקן חיצונית העולמות כי ה"י
 ודינו לתקן ביום ראשון כג"ל וזה היה שורש הענין כיון
 בני המק זמנו של חודש א"כ לא עשו רק יום אחד
 שאנו ממילא שהי שם לאל ודינו לתקן אפילו החיצונית לזה
 ציכין לתקוע בשופר משא"כ בנכורין דאיכא אתרא דלא
 זמנו של חודש והי ציכין לעשות שני ימים ממילא שלא
 תכחם לתקן ביום ראשון הפנימיות והחיצונית א"כ כשחל
 בשבת שהפנימיות ממילא ניתקן והחיצונית ביום שני או אין
 ציכין לתקוע ולסיי נחא גם לדידן דבקיין כקביעא דירחא
 בכת אחת לכן אין תקיעת כשחל בשבת וזה דאמר רשב"י
 וירח במקדש וכו' ואר ידחה בנבולין שאין יורעין זמנו
 ח"ד ודאמר רשב"י יום תרועה ועשותם אשה מקום שהקינות
 עי"ל דהיינו סיעתא לרבין כיון שהיו שם הקרבות
 בודאי היו יבולין לתקן אפילו חצונית עולמית כמו שתקנו
 הקרבת קרבן כנודע מס"ק ולכן תקעו בשופר אפי' כשחל
 ראשון בשבת כי גם בשעת הקרבת הקרבן בכל יום תקעו
 בשופר והיו יכולים לתקן ע"י הנסירה והבן וקרוב לזה הענין נבאר
 בחוקת ר"א ודיא בנסרא ובידקים בישיעה בססיק והי ביום
 יתקע בשופר גדול ר"א אומר בנין ננאלו ובתשרי עתידין
 דאל דאתיא שופר שופר מדכתיב תקעו בחודש שופר והי
 בנין ננאלו ובנין עתידין לינאל רכתיב ליל שמורים הוא
 לילה המשומר וכא משי"ב ליל המשומר לעתיד ואפשר
 דמי אמר חדא וטר אמר חדא ולא פליגי דנהג שני עתים
 ננאלה אחד ע"י מעשינו ואחר מועד ועל לכל הפי
 קבע בראונו יתי כמיש רזיל זכו אחישנה לא זכו בעתו נמצא
 יא איירי בשנוכה ע"י מעשינו הקדושים ויתחדו העולמות כמו
 שאנו ממש כן הנביעו בריה כג"ל ולכן בתשרי עתידין לינאל
 ע"י תשרי ור"י סיירי אפי' היו לא זכו במעשיהם מ"ם
 רח בעתו מה טוב שהיא ליל שמורים משי"ב ונעשה הכנה
 ננאלת מצרים לנאולה העתידה ובנין עתידין לינאל שנוכה
 ב"ב אמן :

ידחה ביום
 דאין תה
 גי"ל וזה
 וכו' וזה
 שכא כג
 תה בכת
 א"י ית
 עשותם
 שיה מתי
 ש"ב א"ה
 קביעו
 א"ה כג
 בש"ס
 וכו' ש
 דג"ל
 ק"ב וז
 ע"י דה
 עשה ה
 נ"ם וזו
 מורה כג
 ר שש
 ע"כ כ
 א"ה מ
 חכמי
 א"י לז
 מ"ם
 דתינ
 בחי א
 ככה ה
 ור"ך
 ע"י ו
 דמש
 להמש
 דהכח
 קול מ
 באור
 משני
 וזה
 תחת
 החד
 חול ט
 וכן
 ל עו
 סבין
 הוא
 א שא
 יולא
 ג ה
 ה הוא
 סמס
 ביי הק
 תב כי
 גי בחצ
 ל כל א
 של

ולא יקרא אלדנו מלכנו כמש"ל לכן אנחנו מתעוררים למטה
 בשופר ובחללות ובסרט בתשובה לקבל עבודתו מהיום והלאה
 לאהבה וזיראה את שמו וכן בשאר המדות עד שיוסי התלונה
 והקטרוג מעלינו וישוב למלך עלינו ע"י מדותיו הנעימים
 לכן קודם התעוררת בשופר וכמוסף נק' הענין שאמר המן אלהים
 של ארץ ישן הוא כלומר הבחינה הזאת שהוא אלהי ישראל
 היא בכחי' שינה אשר על זה עורך כל דברי הריבות והמשפטים
 במרום לכן אמר לישן בריה עד התעוררת המלאך כמיש האר"י
 וזל שמתעורר ומתגלה בחי' אדמי ישראל וז"ש הכתוב תקעו
 בחודש שופר דהיינו ע"י שתחדשו ותשפרו מעשיכם אז תוציאו
 לחיץ בהתגלות בחי' אלהינו לפי עבודתינו כמו הקול היוצא מן
 השופר בכסא ליום חגיגנו כי בחי' חגיגנו כלומר חג שלנו הוא בכסא
 כי ח"ג רומז חסד נכורה שהוא בחי' המדות הוא באיתכסאי :
 וזה ס"י כי חק לישראל הוא למטה הוא בכחי' חוק ומצוה אבל
 עיקר המשפט הוא לאלהי יעקב כלומר כביכול עליו ממש כי
 יבואו בני אלהים להתיצב על ה' כלומר עוזב ונטוש את ארצית
 ישראל ולא תקרא אלהים ומרבים הקיטנוריא עד שהקביה לוכש
 קנאה וצדקה עכור בניו ומצדיקים ביום דין ומראה לכה שהם
 צדיקים וישיים וראוים להיות שמו נקרא עליהם ולכן המשפט
 סכונה לאלהי יעקב והבן והנה כתיב עלה אלהים בתרועה ס"י
 כי הדינים כשיוצאים להתעורר ולקטרג על ישראל הם מוכרחים
 לרדת ממדרגתם בקדושה לבא אל בחי' שפלות לעורר רשעה
 ושנאה לעושי רצונו אבל כאשר נמחקים ומסכימים עם החסדים
 ונהפך לב מלכים ושרים עלינו לטיבה לגזור גזרות טובות או
 מתערים הדינים ונגבהים למעלה אל הקדושה וזה עלה אלהים
 שהוא בחי' דין בתרועה דהיינו ע"י השופר ושפרו מעשיכם :

פרשת האזינו

האזינו השמים ואדרכה ותשמע הארץ אפרי סי וקשה
 מה זה שאצל השמים הזכיר דיבור שהוא קשה
 ואצל הארץ אמירה שהיא רכה אבל הענין כך היא כי הבובי"ה
 האציל עולמות עד אין חקר וכל העולם הוא כען משל למעלה
 הימנו ובה נשתלשלו העולמות עד שנכירא העולם הזה שהוא שמי
 והוא משל למה שדמעה הימנו בכל העולמות וגם אדם שהוא
 עולם קטן בכל איבריו הוא ניכ משל לעולמות עליונים כל עולם
 ועולם מה שלמטה הימנו המה משל לו והוא משל למה שלמעלה
 הימנו וזהו האזינו השמים ואדרכה שמים הם כנינו לעולמי
 עליוני ואדרכה היינו שאדבר מהם קשות והם עולמות התחתונים
 שנשתלשלו מן העולמי העליונים ותשמע הארץ אמרי סי היינו
 מתתא לעילא נאמ" מן העולמות התחתונים רכית שהם כעין
 משל ודונמא לעולמות העליונים והבן :

אי האזינו השמים ואדרכה כי הצדיק אשר רוצה להתחור
 את בני דורו למוטב ומדבר אלהם דברי מ"ס תמיד אך
 דבריו אין נכנסין בלבם כי רכס לב אבן מחמת רוב עבירות
 שעשי ונתחברו ח"ו בקלפה רחיל עצה היעוצה ע"י שידבר מוסר
 אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם וזה האזינו
 השמים ואדרכה דהיינו אל שורש הנשמות המכונה בשם שמים
 וממילא תשמע הארץ אמרי סי היינו אדם הנשמי והבן וזה
 כוונת סבי דבי אתונא שהמה הו אפיקורסים ולא האמינו כזה
 ואמרו האי נברא דבעי איתתא ולא יהבו ל" מה הוא דאזיל
 להיכא המדלי מיני' דהיינו שמדב' אל שורש נשמתו וכג"ל והוא
 שקל סכתא רצא לתתא לא על רצא לעילא על והראה להם כזה
 שלתתא

שלתחא לא היה מקום למיעל יען כי נברו הקליפות אבל לעילא
 שיש מקום לכנוס ועל והבן מאוד :
 ראו עתה כי אני הוא מחצתי ואני ארסא וגו' דהנה אני
 הוא כחי' מלכות שהשר מתפאר ואומר אני מושל לבדי
 והנה פרעה אמר נ"כ אני סיעה אכר לא כן הרבר כאשר לבכו
 ידמה כי איננו כחי' אני באמת רק הקב"ה שהוא מושל לבדו
 בקרב כל הארץ והוא עושה פעולות הפכויות מתמדות מוחץ
 ורופא ממת ומחי' וושה ראי עתה כי אני הוא שם המלכות
 אני הוא ואין אלהים עמדי כי אני ממת ומחי' מוחץ ורופא כנת
 אחת ואין סודי מציל לכן אני הוא רבדו ואין אחר עמי :

לשבת תשובה

בהפטר

שונה ישראל עד ה' אלהיך מירוש שצריך
 לשוב עד שיהיה ה' הוא דבירא אלהיך
 אלהות שרץ ס"י שהאז כסא ומרכבה לקדושתו ותוכל לרבך
 בו ולדבר לפניו הפלות ותחנונים כאשר ידבר איש אל רעהו
 למשל כאשר האמר ברוך אתה ה' יהיה בעיניך כאלו אתה עומד
 לפניו כמש בלי שום מסך ומהשכה וזה מברלת ח"ו וז"ל אמרו
 אליו כל תשא עון כשתזכה לאמר אליו היינו לפניו כגיל או סימן
 כי נשא עונך וטוב לך כי כל מניעת התפלה ממחשבות זרות
 הם באים מעינותיכם אשר הם סבדילים וגו' לכן בסוד העון ממך
 תהיה קרוב לה' לומר לפניו דברי תפלות שידות ותשכחות
 ומסיים הנתב כי כשלת בעונך רומז על הצרות וזמן החירוב
 שאז כולנו כשכורים ומשונעים מכובד החורבן והצרות ורדיפות
 מיום אל יום עד שנחשב לפני הבורא ב"ה כל העונות בית
 ישראל כאלו עשו שוננים כמ"ש הוזהיק ע"ש וזה כי כשלת
 בעונך כשלון לשון שונג ואמ' הנביא לרמוז להם לאהבה/תשובה
 אפי' דק"ל ס' התשובה מיראה מפכת הודנות לשונות מ"מ
 כיון שע"י הצרות בראיה נמשכו הזדונו/ כשננות ממילא כששב
 ומתחרט עליהם לפני הבורא ב"ה הוא ברוב חסדיו מהמכ/לזכות
 ורוב ניהוה לה' ויזכה להיות כסא ומרכבה לה' ויש כמד' עד
 ה' אלהיך ועד בכלל ס"י כג"ל שזוכה להיות כסא לכבודו ית'
 שמו וכמ"ש גדולה תשובה שמנעת עד כסא הכבוד מירושו
 כג"ל ר' יוחנן אמר ולא עד בכלל ס"י הנם ששב אינו כמו
 הצדיק ואינו זוכה להיות כסא לכבודו ית' ומקשה שם ומי א'
 ר' יוחנן הכי והאמר ר' גדולה תשובה שדוחה לית שבתורה
 שנא' ואת זניה רעם רבים ושיב אלי נאום ה' ס"י דהנה רמ"ח
 מ"ע הם בקים ועשה והם בעולם המעשה ומצות לית עיקרם
 להיות שם ואל תעשה להיות עיקר בעולם המחשבה לשמור
 עצמו בלתי עשות כל רע לכן מצות לית הם גבוהים ורמים
 מבחי' מ"ע כידוע דרש הפסוק זה שמי לעולם זה זכרי לדור
 דור כי שמי עם י"ה עולה שס"ה וזכרי עם ויה עולה רמ"ח
 נמצא שמצות לית נחשבין בהשבוך שם י"ה שהוא עיל'המחשבי
 ומ"ע הם בחשבון שם ויה שרומז על עולם המעשה כי מצות
 לית הם נביהים ורמים עד שמניע הפנס מרם להתחייב מלקות
 כריתית ומיתות ב"ד : ואפי' אמר ר"י כי התשובה דוחה לית
 שכתורה ש"מ שהתשובה מעלתה נבחה ורמה על כולנה . והוא
 מחמת ששרשה נ"כ בעולם הכסא וא"כ קשה ע"ז דא"ל לעיל
 ולא עד בכלל ובג"ל ומשני שם הא ביחיד והא בציבור ע"ש .
 ואמר הכתוב קחו עמכם דברים ס"י ע"מ מה שאמר הריב"ש ז"ל
 בסמוך לעולם ה' דברך נצב בשמים . כי האותיות שאמר הקב"ה
 במעשה בראשית ויהי הוא צוה ויעמוד המה האיתיות שמחים
 וטהוים הרבר ההוא לעילם כמו יהי רקיע איתדשא הארץדשא
 וכן כולם וזה לעולם ה' דברך נצב בשמים וכן בכל תברואים עכ"ל

והנה דרך בני ישראל המתקדשים לנהוג כמ"ש כש"ע אית'
 רל"א דהיינו אפי' נאכילה ושתייה ושאר דברים נופנים
 לכוון לעבודת היוצר ב"ה ע"ש . ויש נבזה מעל נביה א'
 יכולם להגביה הנייך ע"י דברים נופנים והם הא תי' שבוא
 הקב"ה העולם והכירואים כנודע דרך זה למשכילים . ועינד
 חיכה בשעת אכילה ושתייה . והנה נוסד הענין עינים לתקן
 התשובה ובעשיית להתענות או לאב ל ולשתות בקדושת
 לתקן מעשה כל השנה כולה וזה קחו עמכם דברים נופנים
 אשר יצאו מפי העליון לברא הנכראים ומהוה אותם קחו
 דברים ורטי' אותם ושיבי אל ה' : ואז כל תשא עין נש
 פרים שפחניו דהיינו שע"י השפחים נשלמה הפרים דמה
 דינים להסתיקם והם ישרימו לזכות כנודע :

עוד בהפטר אהיה כמל לישראל . אי' בילקוט אמרו
 שני דברים שאלו ישראל שלא כראוי .
 הקדוש ברוך הוא שאלחם שלא כראוי .
 כנשם לנו זכו' שהרי עוברי דרכי מצטערין בו וכן עובד
 ודומים אלא אמר כ"ו אהיה כמל לישראל זכו' ע"ש . יש
 שאלח ישראל דהיינו שהם בקשו שהקב"ה יתנהג עמם
 במדה לפי העבודה וזה נק' בחי' נשם לשון נשמות וזה
 טוב לעושי רצינו וממילא העונש לעוברי רצינו אבל הקב"ה
 שהיא אב הרחמן המרחם על ביותיו ומבין טובות ישי
 לאמיתו אמר להם שאלחם שלא כראוי שהרי ע"י רדי
 מצטערין בהם דהיינו שע"י הנהגה זאת יהיה טוב לבי
 הגדולים הראוים במעשיהם אבל לא לכל נפש וכמה בג"ל
 דרך ה' ונק' עוברי דרכים וח"ו יהיה העונש מצוי . אבי
 כמל לישראל כי המל הוא מאוצר הגנוז מתנת חנם ופקדו
 ממלא דבדולחא והוא דבר השוה והטוב לכל נפש ואפי'
 ישלם הטוב לישראל ויסרע מעי' רצינו כי כבר אמרנו ונתת
 מזה בהנהיג לסי' תיקוני ויהי כי הקב"ה חונן מתנת חנם
 לעמו ישראל מחמל העליון ואע"פ מתנהג עמה לעני'
 מדה במדה כדי שלא יהיה קטרונו על ההשפעה אשר הוא
 להם לבדם לכן חנן הקב"ה וזיכה אותם במצות צדקה וכן
 הצדקה כמו שהם נוותים צדקה למשה כן ראוים במעשיהם
 צדקה וחמד :

שובו

אלי ואשובה אליכם זהויר הנביא לנביא אל ה'
 יהיה עיקר מנתחם לתקן נפשם לבד או ש
 נשמחם כינס זסקלת עובד ח"ע אבל עיקר העבודת
 אל ה' מלכבו הנסבר על גלות הסכינה וכנ"י כפרט ע"י
 אשר עשה מאז אשר לא טיבס הסה . ולכן לרץ לנסח
 ולשוב עליהם זה נק' שובו אלי לעשות תיקון אלי וזה
 לשבתי . וכן שלא יאמר האדם אס חלך דרך נביא כהן
 עבור הסכינה פן ח"ו לא אשיג המעלה הזאת התשובה ככה
 מיטב לי שחשוב כדי לתקן נר"ן שלי . לכן הבטיח הנביא
 ישוב האדם חפילו באופן זס ומדרגה נבזה אל ידא' ולא
 כי בוודאי הקב"ה ישיע לו ויתקן נר"ן שלו חסו שזו
 ואשובה אליכם :

ליום הנפורים

שבעת

ימים קודם יו"ט כ' מפרישין כה"ג מביטו לל
 פרהדרין ומתקוין לו כסן אחר תחמו'
 אומר

אומר אף אשה אחרת מתקין לו : רומז הענין כי הכה"ג
הוא המביא גדולה לעולם לכן מפרישין אותו ללשכת פ"ה הררין
פ"ה שמסדר פ"ה גבורות לשרטט ומתחילתו : ואיתא במדרש
המסכתא ללשכת פלהדרין וניחא ג"כ לפירושינו דהו"ו מתקין פ"ה
היה ומעלה אל פלא העליון וזה הוא הלידוף פ"ה הררין וכיון
מתקין הנבירה ממילא שכנעו החילונים : וזה שרמזו
ומתקין לו כהן אחר תחתיו פ"ה ש"ש כהן אחר זלע"ז הכ"ה
כהן אחר שהוא תחתיו ודבורא דקליפה ה"ה מתקנים כי עיקר
המתקן הוא ע"י הכנענים אל הקדושה ור"י יהודה אומר אף
הוא אחרת וכי"ו פ"ה שהיה מתקין כ"כ אפי"ו בחינת נוקבא
דקליפה להכניע אותה : ולכן חלקו עליו חכמים כדאיתא בזה"ק
שלא לתקן בחי"ו נוק' לממרי עד שיבא משיחו במהרה כי
הנבירות רנוק' קשים מדרכורא :

יד שבעת הימים הוא זורק את הדם וכי' ומקריב את
הראש ואת הרגל וכי' : וכתב החו"ט דנקט האברים
הראשיים בהעלאת ע"ש וכוכל לומר דרמזו לבחי"ו העליון
המביא שרין להעלות המלכות הנק' רגל בסוד והארץ הדום
הוא אל הבינה שהוא בסוד ראשית כי ראש אומות אשר
היומנים אל הבינה : וזה ומקריב יחד את הראש ואת הרגל :
יד ויהי"כ שחרית מעמידין אותו בשער מזרח ומעבירין
לפניו פרים חלים וכבשים וכי' ואיתא בגמ' אבל
שעריים לא כיון דעל חטא דישאל קח אתי חלשא דעתי .
אבל פ"ה רע"ל חטא דירי' ודאחי' הכהנים אתי אזי איכא דחטא
חייב ידע לו ומסדר לו בחשיבה ע"ש ואם הדבר נפלא להבין
על כל שבת הכהונה שהיו רבים מאוד איך פשיטא להו דמידע
רע"ל : וכולל לומר כיון דהוא היה ראש השבט אז ע"י
השמיטה יוכל להרגיש אם היה בס' איזה פנס וחטא בודאי
ועם קלת קדושתו ע"י"ו כמ"ש לעיל בפי' פנחס בפסוק ואל
יבא בכל עת אל הקודש ע"ש :

אמר להם הממונה לאו וראו אם הניע זמן שמיטה אם
הניע הרואה אומר בראי' אפשר לומר כי הרואה
פ"ה מ"י שעניו פקוחות והכמת אדם בקרבן ויכל להבחין בין
הם ובין לילה נס בשבחו במדר סג"ו ואופל בהרשעתו השניו
בחי"ו יום שהוא בוקר זמן הסדר וגדלות המיחין : ובין בחינת
לילה : וזה הרואה אומר בראי' מתת"ו בן שמואל אומר
הוא פ"ה כל המזרח עד שבחברון והוא אומר הן פ"ה
המטוטה וכדי להזכיר זכות אבות מזכיר חברון : פ"ה הענין
כי לרין להעלות המלכות תחלה בסוד האבות וזה הוא אומר
ה"ן גימ' כ"לה הרומז על המלכות :

חמש טבילות ועשרה קידושין עובל כה"ג ומקדש בו
ביום : רומז שרין להעלות לבחי"ו א"ו"א שהוא
שם"ה כנגד זה ה"י הטבילות והקידושין : ואיתא במדרש
וג"ו אדם לא יהיה באוהל מועד : אחר ר"י אבהו וכה"ג לא

אדם היה אלא כהסוד דאמר רבי פנחס בשעה שה"י רוס"ק
שרוי עליו ה"י פ"ה ביערות כלפידים : ה"ה"ד כי שפתי כהן
ונימר : ולכאורה המד' הזה סותר דבריו עם הא דא"י במדרש
וכל אדם לא יהיה אפי"ו אותם דכתיב בהו ופיהם פ"ה אדם
משמע שם שאפי"ו למלאכים אין רשות לנכנס אז בבואו אל
הקודש ומ"י תירץ ר"י פנחס הג"ל שה"י פ"ה ביערות כלפידים
וגרסה לומר דהנה ביום"כ לא ה"י היחוד באומות ו"ה שהם
מורים על בחי"ו אדם וחלשי ישראל יקרא : רק שהיה הכה"ג
מיחדם בק"ק והיה כוללם באומות ה"ה דא"י וכו' וקבלנו
מאדומ"ר הנאמן חסיד מסד"ב זל"ה שהיה שולח ה"ה מרומז הכף
והמחמה הכף הוא לרת אוח' ו"ה המחמה היא לרת ה'
והיה מכניסם לבית קודש הקדשים המרמז לבחי"ו ה"ה סקודש
מיוחד בקדשים והיה מתקנס ע"י הקטורת עד שהוליא לחן
ולגלות אלהות בקרב הארץ והבן : ולפי"ו ניחא שהכ"ה
בהכניסת א"ת הכף והמחמה לפני ולפניה הניחם שם עד אחר
גמר עבודת היום הביאו לו בגדי לבן ולבש כנס להוליא הכף
והמחמה ע"ש : וקשה בשלמא המחמה היתה לריכה להיות שם
עד גמר עלות עשן הקטורת : אבל הכף ה"י לו להוליא
תיכף בראשיה אחרי אשר נתן את הקטורת על האש לפני ה'
וכבר ה"ה בזה הס'ס אברבנאל בספר ע"ש : ולפי דרכינו
ניחא שלא ה"י ראשי להפריד הכף מהמחמה שהם אומות
ו"ה"ד עד אשר תיקן עבודתו כראוי : ואח"כ הוליא יחד :
וגמזר לענינו כיון שבכניסתו הראשונה לא נתקן בחי"ו ה"ה
שהם בחי"ו אדם כנודע : ה"ה"ד וכל אדם לא יהיה באוהל מועד
כיון שלא ניתקן בחי"ו הג"ל ונס מלאכים אין להם רשות לבא
כי הם מעולם הלידה ובחי"ו ז"א משא"כ הכהן נתקדש
בשמיטה בגדים והם מתקין ורב חסד המורה בחי"ו א"ו"א והם
נק' שרפים כמ"ש בזה"ק א"ו"א ספסל תחומך ושרפי"ו הוא ג"כ
שרפ"ה וספסל ולכן אמר במד' שהיו פ"ה ביערות כלפידים
וה"י בבחי"ו שרפים לכן כנס באוהל מועד בק"ק ופרשו שרין
של ב"ה"ד ב"ה"ד לבין העם להורות על מעלתו שהוא מבח נוח
חסר"ס הגדולים כי ב"ה"ד גימ' ה"ה חס"ד :

כה"ג משגש בשמיטה בגדים וכהן הדיוט בארבעה כחות
ומכניסים תלפנת אבנט מסיף עליו כה"ג חסן וחפור
ומעיל וליץ וכי' הנה כהן הדיוט לא יכול להמתיק כ"כ הדיוט
עד שלא ה"י יכול ללבוש רק בגדים לבנים מבחי"ו הסמדיה אבל
הכה"ג היה יכול ללבוש אפי"ו בגדי זהב להמתיק וכמ"ש בשם
האלקי ר"ש מאסטרופאלי על המד' בעמותיכם שולח אמי"ס
אשתאר אמי"ס שרומז שאחרי הסודין נמחלק אמי"ס שהוא
נוטריקון הארבעה בגדי לבן שהם נגד אומות הא"י ואשתאר
אמי"ס נוטריקון ר' בגדי זהב שכנגד אומות אד"כ"י עכ"ל ומה
שנכנס הכה"ג לפני ולפניה רק בגדי לבן כי שם נכנס ליחוד
ובשעת היחוד הכלה פושעת תכשיטי' וכמו שנוסחין אפילו
בשעת

הוא המביא גדולה לעולם לכן מפרישין אותו ללשכת פ"ה הררין
פ"ה שמסדר פ"ה גבורות לשרטט ומתחילתו : ואיתא במדרש
המסכתא ללשכת פלהדרין וניחא ג"כ לפירושינו דהו"ו מתקין פ"ה
היה ומעלה אל פלא העליון וזה הוא הלידוף פ"ה הררין וכיון
מתקין הנבירה ממילא שכנעו החילונים : וזה שרמזו
ומתקין לו כהן אחר תחתיו פ"ה ש"ש כהן אחר זלע"ז הכ"ה
כהן אחר שהוא תחתיו ודבורא דקליפה ה"ה מתקנים כי עיקר
המתקן הוא ע"י הכנענים אל הקדושה ור"י יהודה אומר אף
הוא אחרת וכי"ו פ"ה שהיה מתקין כ"כ אפי"ו בחינת נוקבא
דקליפה להכניע אותה : ולכן חלקו עליו חכמים כדאיתא בזה"ק
שלא לתקן בחי"ו נוק' לממרי עד שיבא משיחו במהרה כי
הנבירות רנוק' קשים מדרכורא :

בשעת החיפה להחיר קשרי בגדי הכלה כראוי להכין סירור ומבשרי אחוה אלוה וסבן : רק נכנס בשאר עבודות בשמינה בגדיים לקטט הכלה ויכנסו הקישוטיין לעורר אהבה בלב דודה כדי שיתחיר עמה אח"כ וחי' לאחרים : והכ"ג היה מבחי' פתחה שהיא כ"ח מ"ה ועניו ומדרך הענוה להכניע ראשו ומכסה ארבעה תיקויו דיקנא שהם ורז חסד' ואמת נוזר ונקס את הדינים שכללין בחיקויו לאלפים נושא עון פשעוטהא כדודע מהארז"ל בסוד תיקויו דיקנא למעין שם וכן ה"ה העין בארבע בגדי לבן שכיסה על ארבע בגדי אבן הנעלמים בקרבו בשעת היחוד כי ה"ה פושטס מקורס רק שנשאר הרוסס מהס בלב דודה כ"ל וזכה נתחקו הדינים והבן .

בגמרא

מס' יומא ח"ד מעשה בכה"ג אחד שינא מבשה"ק הוה קא אזלי כ"ע אבתיי' כד חזי' לשמע'י ואבטליון דשוו קא אתי שבקוס לרדי'י ואזלו לבתר שמע'י ואבטליון לסוף אתי שמע'י ואבטליון לאפטורי מנייה דכה"ג אמר לכן י"חון בני עמתיא לשלם דעברו עובדא דאהרן ולא לייתי בני אהרן לשלם דלא עבדי עובדא דאהרן . ופירש"י דעבדו עובדא דאהרן רודפי שלום ע"ש ודבר תמיה מאי שנא דנקטו בלשונם המדה טובה שהיא יותר מכל מעשים טובים שהיו בהם נגד הכהן שה"י בימייהם שה"י בו חיזק לך קנאה ושואה ונראה לבאר עפ"י דברי מורנו הגאון מהר"ב זלה"ה על ר' ישמעאל בן אלישע שנכנס לקטיר קטורת וראה אכתריאל י"ה ה' לבאות ואמר לו ישמעאל בני ברכני כו' שר' ישמעאל הגם שה"י גדול החכמי' לא בזכותו לבד וזה להמראה נפלאה כ"א ע"י הקנא התנא שחי' זימיו והוא הרימו והשאו בקדושתו כדרך סדריקים להרים הש"ץ בקדושתם וע"י זכה לכל אלה ע"כ ובודאי מירנו סדריק אמר אלו הדברים עפ"י רוח קדשו שהופיע עליו אכן עפ"י דבריו ועפ"י שכלנו נראה לומר כי מסתמא הכהן שה"י בימי שמע"י ואבטליון בבית שני ולא היה כ"כ כהינן מסתמא לא זכה לעלות לק"ק ביה"כ כ"א ע"י שמע"י ואבטליון שהיו אז ראשי סודו והם הרימוהו ושאוהו לזאת המדרגה ולכן השיבו לכה"ג שלא יתנאה עליהם כי הם עבדו עובדא דאהרן פירוש שעיקר העבודה היום ה"י על ידיהם והבן .

לסוכות

בפרישת

אמור כל האורח בישראל ישבו בסוכות איתא בגמ' דסיכה דף כ"א ע"ה גיס פטורים מן הסוכה מנה"מ דת"ר אורח זה אורח האורח להוליא את הנשים פירש"י ה"י סוס כתיב אורח הוה משמע כל חולדות ישראל אנשים ונשים והאורח בה"ה אתי למעטיו נשים ע"ש ונבאר עפ"י דרכיו דאס כתיב אורח ה"ה לרבווי נשים כי קתיבה

תרמזו עליהם לירוף ח"ז ר"ח כי ח"ז מספרו ח' סרמזו אוחיות הו"ה וז"ל שסס תרמזים על עלמין דרכיהו בשלוב כנסת ישראל עם דודה ור"ח גי"מ ית"ק שסות סנבורה והלמזוס רומז ג"כ על עלמא דנוק' וגם אורח ח"ז ר"י מספרו נביר"ה כ"ל וכללת בח"ז וס"פ דקרא אורח דכר ונוק' ישבו בסוכות וח"כנס הנשים חייבות להכי כתב האורח בה"ה שמספרו רכ"ה כמספ' אר"ך להורות שס' אר"ך מנין עלינו מעלמא אריכא וממילא שהנשים פטורות שאין להם סס עליי' כדודע מדברי הארז"ל בספרו שס' ה"ה וז"ל ואין לנשים דיקנא פטורים מסעודתא דדיקנא ואס' לך מ"ש נבי יוסי"כ דכתיב תענו את נפשותיכם האז"ת וז"ל ואפ"ה נשים חייבות להשתענות והוקשו אשה לאיש כדכתיב בגמ' אע"ג דעליי' ביה"כ ג"כ לבת' אר"ך וכדכתיב האורח במספרו י"ס לומר עפ"י דברי הארז"ל בכוונת נעילה כי ביה"כ יש עליי' גם לנוק' בדיקנא ע"ש וממילא להס להשתענות דוק והבן

ורקחתם

לכס ביום הראשון פריעז הדר וכפית חתום איתא בגמ' דסוכה דף מ"ג לולב ששה וז"ל פ"י כשחל בשבת גיטול רק ששה דלא שבת . ופריך אמאי גיטול בעלמא הוא ולידחי שבת אמר רבי נזירא שמת' יעבירו ד"א ברה"ר וכי' יום ראשון תמלא דמי שבת ופריך ה"י הכי האידנא נמי ומשני אן לא דמי בקביעא דירחא ופריך אינוסו דידעו בקביעא דירחא ליתו ומשני כיון דאן לא ידעין ולא דחו לדירוסו נמי לא דמי ומשני סעסע משום לא תתגידו והגם דתי' ז"ל בגמרא קאי על פירוש ע"ש בתוס' ברה"ה אינוסו דידעו בקביעא דירחא משני דבמסקנא קאי האי תירוץ גם אלוכל וכ"ל והגם תוס' חזינא מה שאתרו בגמרא בלשון דמי שבת וכן הברטנורא שס' לטון דחייית שבת אלא נעילת לולב שאין בו שום מלאכה שלטול בעלמא ואסור רק מספק שחז' יעבירו ומת' שייכות דחייית שבת בנענוע זה כיון דבשעת הנענוע לא עבדי מיהו ונראה לבאר עפ"י שורשו וסודו הירוע לייח דהנה בליל וז"ל אנו עושין היחוד ע"פ הנענוע כי הלולב רומז על לדיק חיי' שבעו"ה הוא נפרד מבחי' מלכותו וזה שאנו מראין בליל שהוא נשא ומרומם מבחי' מלכותו ואנו מייחדין אותו בליל דרך זיווג ויחוד כנו' בזה"ק פ' תלוה ובכוונת לפי' שבת בשעת הולכה שרומז שאין היחוד אז אלא בשעת הולכה וז"ל וזה ניחא כשחל י"ע להיות בחול ואז היחוד נעשה וק' ומקודש ועומד הוא וסייד נעשה ממילא א"כ אין להליך הולכה להראות ח"ו פירוד וקילוף עכ"פ בשעת הולכה אשר לא ולכן ניחא הלשון דלא דמי שבת כי יש דחיי' בחומת הקדושה ע"י הולכה כ"ל ודברי חכמים כדבונות ואמ"ש בכל לפינות

הפ סקיס רוקח בשני הסעודות אבל לא בסעוד' ג' לשבת
 והרמ"ח פסק דאפי' בסעודה שלישיה מצרכין עפ"י שנהנו כן
 ע"ש והסנהל נוחתה כדבריו ומ"ל חס השבת הוא כפיס
 חדשות בסעודת שחרית אע"ג דהיס ג"כ קדושת שבת פניס
 חדשות לביל שבת מכל מקום אמרינן כל סעוד' קדושת'
 אחריתי היא וכמבואר בדברי האריז"ל ובס"ק כי לבילי העלי'
 למל' ובשחרית לל"ע נכן מהראוי לברך גם בסעוד' ג' שיש בו
 עלי' לכ"ע כוודע ולולא דמסתפינא הייתי אומר על חג הסוכות
 כשאירע לחתן בחוך שבעת ימי המשתה מצד כל יום ויום שבע
 ברכות משום דכל יומא קדוש' באפייה נפשי' הוא כי אופיזיח
 דיומא דא אינו אופיזיח דיומא אחרת כוודע והבן ונחזור
 לענין דכן אכמו נוהגים להחפלא חפלי' עס שבע ברכות שמ"ע
 לפני כל סעוד' בסוד שבע ברכות כוודע ו"ס לחס הפניס
 שערכו בשבת לפי שאז פניס חדשות כ"ל וסוד פניס רומז אף
 ע"ג דלית אחר פנוי מיני' כל פני' שהוא פני' אינו אלא
 לישראל וכן לעומתו כל הפניס שלנו וכל מחשבותינו י"י בלתי
 לסי' לבדו לעבודו חס שפירש"י שהי' ללחס פניס מכל דר' כי
 דר' הוא מלשון מחשב' מלשון ואחר לא לרס רומז כי כל דר'
 ומחשב' לא יסיו אלא לה' וכן רומז הכתוב ביום השבת ביום
 השבת כי בודאי מי שהוא טרוד בילרו כל ימות החול א"א לו
 להכין עלמו במחשבותיו להיות קדושים לה' אפי' בשבת כח'
 בס' הקדוש ממורנו ורבינו ס' נ"א בפ' זאת הפסוק ששת ימים
 תעש' מלאכי' ע"ש רק שרריך כל ארס להכין עלמו בימי החול
 ולהתבודד עס קונו ולטהר ולקדש כרי' שהי' בשבת קודש
 השלשבת עולי' מאל"י וזה נקרא בזוה"ק שבתון דחול וזה רמז
 הכתוב ביום השבת ביום השבת כפליס לרמז כי חול תכין
 לשבת כ"ל :

לשמיני עצרת

במס' תענית גדול יום הנשמים כיום שנת' בו חורה
 שנאמר יערוף כמטר לקמי' ואין לקח אלא חורה
 שנאמר כי לקח עוב נחתי לכס רבא אמר יותר מיום שניתנה
 בו חורה שנאמר יערוף כמטר לקמי' מי נתלס בימי' הוי אומר
 קטן נתל' בגדול עכ"ל רמזו בכאן על יום חג שמיני העלרת
 וכינו אותו בשם יום הנשמים על שם שמצרכים בו מוריד הגשם
 ונעש' בחי' נשמים יורדין ואיתא במדרש תנחומא פי' פתח
 שהיה מהראוי להיות שמ"ע אחר החג חמשים יום כשם שיש
 מפסח ועד עלרת אלא אמר הקב"ה מורף הוא ואין יכולין
 להיות בתיהם לבא לכאן אלא עד סקן אללו יעשו עלרת מנין
 מתס שקראו בענין ביום השמיני עלרת וכי' עכ"ל ומז' נבין
 בדעתנו שיש לחקן החיקונים מיום ראשון דסיכות עד שמ"ע
 כמו שאנו מתקנים מפסח ועד עלרת בימי' ספיר' לחקן עץ החיים
 ומסתמא דרך אחר לימים אלו ואלו למביני מדע ומסראוי ה'
 ג"כ

וכ"ז הענין הוא רק בנבולין הוא דמיית שבת כענין
 מלאכת סוחר שהוא מל"ט מלאכות דע"י הולכה סוחר היחוד
 וטוב העולמות המיוחדים ממילא אבל במקדש 'בנית
 לאל ידיו לעשות יחודים נשגבים גבוהים מעל
 כמפריד היחוד וסוחר מ"מ כיון דבשעת הולכה
 לעשות יחודים ופלאים ורמים יותר הרי חשוב ההולכה
 כמ"ל כסוחר ע"מ לבנות שלא במקומו כי
 היחוד אחר הסתירה הוא במקום אחר גבוה מעל גבוה
 ב"מ במה מדליקין דסוחר ע"מ לבנות שלא במקומו
 לכן במקדש היו נוטלין הלולב ומוליכין וסוחר'
 ע"י הולכה אחר אחר שלא במקומו הראשון רק
 ונשא אבל בנבולין שכל התיקון ע"י ההולכה לא
 רק לעשות היחוד במקומו הראשון כמו שאנו עושין ב"ט
 בשבת בהיחוד ממילא כי הוא יוס מוכבד אקור לסוחר
 כי הוא כסוחר ע"מ לבנות במקומו כי הוא
 היום בכבר הים שלא עפ"י מעשינו ולהכי לא דמי שבת ועתה
 אך נרמזו הסודות בדברי התלמוד הקדושים דלזה אמר
 הטעם שמה יעבירו ארבע אמות זרה"ר רומז דכיון
 כולל עכ"פ יש איזה פירוד בין חי העולמים ובין
 מלאכותיו ח"ו יש לחוש שלא יחאזו החיונים ועורי דפרודא
 וישי' שמה יעבירו ד"ה להמלכות הנאחזות בד' אמותיו תנה"י
 ויש רס ב"ה סר רבות דרביס דסוזה ועורי דפרודא ופאפר
 סוד לומר כי זה רומז אמרס' במקדש דבקיאי נקביעא דירחא
 כי המל' נק' ירח כוודע מזוה"ק וגם היו בקיאי' נקביעא'
 כי סהס היו יכולים בקדושתם לקבוע אותה במסמרות הקדוש'
 וממרי' מכל פנע אפי' בשעת הפירוד בשעת ההולכי' כי שם
 היו בני עלי' ומכמים נפלאים ומשרתים קדושים להבורא ית'
 ער' אין ערך' אבל אכן דלא ידעין' נקביעא' בעו"ה נבר'
 מלש' מה שהיה ואנו מקוים שיחזור וייתחד במהר' ועיינו
 לזה יומס וילי' ואז חס חל בשבת אינו ראשים להפריד
 היחוד כי אין המל' אחנו בחוקת שימור וע"ז סריך הנמרא
 ונעו דיעי נקביע דירחא האידינא נמי לידחו כ"ל ומשני
 כיון דאין לא ידעין אינהו נמי לא דמי פי' כיון דרובן של
 מלאכות הם בחול' לארץ מפוזר ומפורד ובכל ארסם לו לר'
 חוץ מהמלכות עמנו בכל מקום שאנחנו גולים לכן אפי' שיש
 ביד בני ישראל שבארץ ישראל לקבוע המל' בקדושת א"י
 הם בקיאי' נקביע' דירח' מ"מ אזליק בתר רובא אלו הן
 הנשים ולא דמי שבת עד שהשי"ת יקבץ נדחיו ולהחבר השושנ'
 עס דודה בזהבה ואחוס וריעות לעד וללנח נלחיס
 חמן .

השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד דהני'
 חתן בשבעת ימי המשת' חס יש שם פניס חדשות
 ככל סעוד' לברך שבע ברכות וגם בשבת ו"ט לדעת

